

Lord Raffles

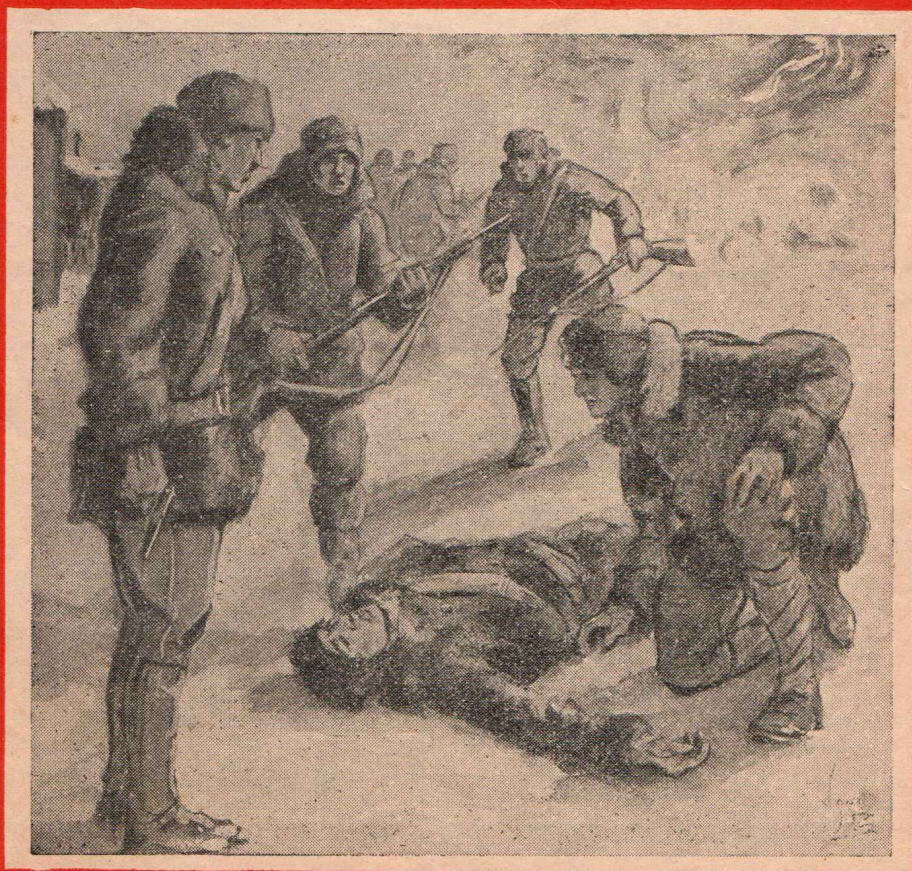
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

GEVAREN IN IJS EN SNEEUW

N° 2552

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Gevaren in ijs en sneeuw

HOOFDSTUK I

OPROER IN EEN GEVANGENIS

Het was op een zeer koude dag in het begin van de winter, toen een slede laat in de namiddag Fort Joekon binnengleed, over een dik bed van sneeuw.

De twaalf honden voor de zwaar beladen slede waren vermagerd en de uitputting nabij en de mensen, welke de slede bestuurden waren er niet veel beter aan toe.

Er was een reusachtig gebouwde man bij, die, zoals dat gewoonlijk het geval is, het ergst had te lijden gehad onder

de ontberingen en er was verder nog een klein, droog, oud heertje, diep in zijn pels gedoken, maar die man scheen het minste last te hebben gehad van gebrek aan behoorlijk voedsel en de grote vermoedenissen die gepaard gaan met een reis in het barre noorden, wanneer de sneeuw hier en daar een meter hoog ligt.

Dan waren er nog twee mannen, naast de slede op hun sneeuwschoenen en tenslotte zaten er bij het oude heer-

tje twee nog jonge meisjes in de slede, de een bruin, de andere blond, te oordelen naar de paar krullen, die te voorschijn kwamen van onder hun mutsen van otterbont. Verder was er van hun uiterlijk niet veel te zien, daar zij dik ingepakt waren, want het was snerpend koud, zelfs voor deze streken nabij Alaska, waar men niet schrikt voor een koude van vijftien graden onder nul.

Die gehele dag was er door deze reizigers weinig gesproken. Mensen die vechten voor hun leven tegen de elementen, spreken gewoonlijk weinig.

Er had een sneeuwstorm gewoed, die drie volle dagen had aangehouden en die de reizigers, die van Circle kwamen gedwongen had, al die tijd een schuilplaats te zoeken in een rotshol, dat zij te rechter tijd op hun weg hadden gevonden.

De schaarse levensmiddelen raakten op, het wild hield zich schuil en de toch reeds zo kleine rantsoenen werden tot het uiterste beperkt.

De voorraad gedroogde vis voor de honden was de eerste dag reeds uitgeput en de dieren zouden zeker zijn omgekomen, als zij niet het kadaver hadden gevonden van een pas door zijn kameraden afgemaakte wolf, dat bloedend op de sneeuw lag en dat in een oogwenk met inbegrip van de botten door het uitgehongerde span verslonden was.

Toen de wind eindelijk ging liggen waren de reizigers het einde van hun krachten nabij.

De aanvoerders van het troepje waren John Raffles en Charles Brand, bijgestaan door James Henderson.

Zoals steeds was Raffles de man, die allen weer moed insprak en aandrang op een onmiddellijk vertrek, teneinde zo spoedig mogelijk Fort Joekon te bereiken, waar men een bezetting, en natuurlijk ook voedsel voor mens en dier zou vinden.

Want het was John Raffles, de onverschrokken avonturier, die de bezwaarlijke reis maakte met een enkele slede, en met een valies vol geld, waaraan hij, helaas hier niets had.

De kleine oude man in de slede was professor Macpherson.

Hoe zij daar kwamen is in enkele woorden te vertellen.

Raffles had in New York strijd gevoerd tegen de misdaad, tegen het onrecht en verdrukking in allerlei vorm, zoals hij het in Londen altijd had gedaan.

Plotseling echter was hij aangegrepen door een onzegbare walging van de reusachtige stad.

Een aandrang, onweerstaanbaar, joeg hem voort en dwong hem, de rug toe te keren aan dat moderne Sodom. De vrije natuur riep. De winter naderde, en hij nam het besluit, met zijn twee vrienden onmiddellijk naar het noorden te trekken, waar zij zouden gaan jagen. Raffles had daar oude vrienden onder de pelsjagers, die hem zeker met open armen zouden ontvangen.

Reeds tijdens de treinreis echter kwamen de tegenslagen. Zij kregen met treinrovers te doen, die zij ook later nog zouden ontmoeten, op hun weg naar het noorden.

Het toeval wilde, dat er in het hoge noorden goud was gevonden, en onmiddellijk trokken dichte drommen gelukzoekers uit de steden en de dorpen naar de streek, waar het kostbare metaal in de bodem was gevonden, met het onvermijdelijk gevolg, dat er al spoedig een verbitterde strijd ontstond om sledehonden, paarden, levensmiddelen, munitie en sleden, die dadelijk sterk in prijs begonnen te stijgen, en al heel gauw zeer schaars werden. Raffles en de zijnen hadden de twee meisjes Macpherson geheel alleen aangetroffen op een klein station, waar zij hem hadden verteld, onderweg te zijn naar Cudahy, waar zij met nog twee meisjes een orkestje zouden vormen in een in allerijl opgericht danslokaal. Zij zouden daar tevens hun vader ontmoeten, die zij jarenlang niet gezien hadden, daar de oude man veel op ontdekkingsreizen was.

Van dat engagement kwam niets, want de eigenaar van de danstent bleek een schurk te zijn, die heel wat anders van de meisjes verlangde dan piano- en vioolspelen.

Slechts met de grootste moeite wist

Raffles Suzan en Irma en de oude professor Macpherson te bevrijden. Van dat oogenblik af hadden zij met een menigte vijanden, en ook met de natuur te kampen gehad, want de winter had zich zeer vroeg en met grote gestrengheid ingezet. Verduurzaamde levensmiddelen waren bijna niet te krijgen en men zag in iedere vreemdeling een vijand.

Alles zou zeker gemakkelijker zijn gegaan, als Raffles maar niet in zijn bewegingen belemmerd werd door de aanwezigheid van de twee meisjes en de hulpeloze, kinderlijke grijsaard, die niet eens een revolver kon hanteren. Hij dacht er echter niet aan, zich van zijn beschermelingen te ontdoen, voor hij hen in veiligheid wist.

De grote trek van de goudzoekers ging meer westwaarts en dezen vertoonden zich niet in het genoemde garnizoen.

Dus nu was dan eindelijk na eindeloze vermoedenissen en ontberingen het doel bereikt.

Fort Joekon is van hout opgetrokken uit zware boomstammen. Een groot deel ervan is nog altijd hetzelfde als het was in de tijd toen de Bleekgezichten zich moesten verdedigen tegen de herhaalde aanvallen van de verbitterde Roodhuiden, Sioux en Commanchen, die hun onderlinge veten voor een wijle vergetend, zich gemeenschappelijk richtten tegen de indringer.

Een modern stuk geschut zou natuurlijk korte metten gemaakt hebben met zulk een houten fort; een enkel schot zou het als een kaartenhuis doen ineen storten, maar de bezetting behoefde zich nooit te verweren tegen een vijand, die over kanonnen beschikte. Eigenlijk wordt er zelfs nooit meer gevochten. De bijna uitgeroeide Indianen hebben reeds lang de strijd tegen de overmacht gestaakt en de weinige duizenden die nog in een zekere vrijheid leefden, zijn naar zogenaamde reservaten verwezen, grote gebieden, waar zij nog altijd onbeperkte heersers zijn over enige duizenden vierkante mijlen grond.

Men vindt te Fort Joekon echter nog veel zogenaamde Crees, halfbloeden,

die zeer gehard zijn, schrander en die voortreffelijke gidsen voor de jagers zijn.

Een bezetting moet er echter zijn om op alle mogelijkheden voorbereid te zijn en omdat er nu eenmaal altijd bandieten, rovers en goudzoekers kunnen opduiken, tegen wie dikwijls met grote strengheid moet worden opgetreden.

Raffles liet de sleden een oogenblik stil houden aan het begin van de tamelijk brede straat, als men die naam tenminste mag geven aan een weg, vol kullen, die in de zomer dichte stofwolken produceert en in de winter bij dooi een modderpoel is, waarin men tot aan de knieën wegzakt.

Op dat oogenblik was er in het geheel niets van te zien, want het vroom twintig graden en de weg was bedekt met een sneeuwlaag, bijna even hard als ijzer.

Raffles keek even rond en wendde zich toen tot professor Macpherson met de woorden:

— Het is absoluut noodzakelijk, dat ik de bevelvoerende commandant ga opzoeken, waarde professor, maar eerst moeten wij wat levensmiddelen zien te krijgen en een behoorlijk onderkomen voor ons allen. Zijt gij erg vermoeid?

— Ik ben nooit moe, mijnheer, als ik mijn botaniseertrommel en mijn vergrootglas maar heb, antwoordde het oude heertje.

Raffles knikte hem glimlachend toe, en toen keek hij naar de twee meisjes.

Het was duidelijk te zien, dat zij zeer vermoeid waren en bijna uitgehongerd.

Raffles zei:

— Daarginds is het logement van Bud Cramford. Ik ken hem en hij zal ons zeker onderdak geven. Voedsel is hier gelukkig ook, al zal de keuze beperkt zijn. Maar mij dunkt dat een stuk schapenvlees met rijst, brood en koffie wonderen zullen doen, is het niet zo, dames?

De ogen van de twee meisjes begonnen te schitteren en Suzan zei:

— Laten wij er toch dadelijk heengaan, mijnheer.

— Natuurlijk, zei Raffles. Wij zullen nu eerst wat eten en dan ga ik naar de

commandant.

Hij klapte met de tong en de honden trokken voor de laatste maal aan, instinctmatig wetend, dat ook hun een stal en voedsel wachtten.

Brand trok Raffles aan de mouw en vroeg zacht:

— Wat wil je van de kapitein?

— Niets anders dan de toezegging, dat hij over de meisjes zal waken, zolang zij hier zijn.

— Zij gaan dus niet verder met ons mee?

Raffles keek Brand even zwijgend aan en toen ontplooiden zich zijn trekken en hij glimlachte:

— Natuurlijk kunnen zij niet verder met ons meegaan. Wij gaan nu de wildernis in. Zou je hen erg missen?

— Dat zal ik zeker. Ik... men raakt natuurlijk gewend aan zulk gezelschap.

— Precies, maar zul je ze allebei evenzeer missen?

— Ik... vindt jij Suzan ook niet de aardigste? stotterde Brand.

— Maar beste Charles, wat doet het er nu toe, wie IK het aardigst vind? Wij spreken niet over mij, maar over jou. Wat staat er hier te gebeuren? Een liefde in de sneeuw?

— Spot er niet mee, Edward.

De stem van Brand klonk zo ernstig, dat Raffles dadelijk zijn hand greep en even staan bleef.

Toen zei hij:

— Ik denk er niet aan, om te spotten, amice. Vroeg of laat moest zo iets natuurlijk gebeuren. Ik kan alleen maar niet inzien, hoe...

— Hoe het zal aflopen? voltooide Brand de zin en er was bittere klank in zijn stem. Dat is heel gemakkelijk te zeggen. Suzan zal hier blijven, bij haar vader en wij gaan weg en over een maand keren wij terug naar de bewoonde wereld en ik hervat mijn taak, zodat ik haar wel nooit terug zal zien.

Raffles legde de hand op de schouder van zijn vriend, keek hem diep in de ogen en zei:

— Het is nu niet de tijd om daarover te discussieren. De slee staat al stil voor het logement, maar ik wil je dit zeggen, Charles, als je hier wilt blijven, doe het

dan. Ik zal je nooit dwingen, dingen tegen je zin te doen, of je geluk in de weg te staan.

Een kort ogenblik keken de twee mannen elkander aan. En toen zei Brand langzaam:

— Het is een grote dwaasheid van mij. Ik weet niet eens, of zij...

— Ja, misschien niet, maar zij wenken ons.

Raffles schudde even het hoofd en zei, Brand met zich meetrekkend:

— In ieder geval, zul je zelf inzien, dat wij niet het recht hebben de twee meisjes nog verder op onze tocht mee te nemen.

— Daarin heb je volkomen gelijk, en ik was egoïstisch. Denk er niet meer aan, als ik je verzoeken mag.

Zij waren nu dicht bij het logement en Bud Cramford stond reeds in zijn gehele omvang boven aan de verandatrapp, met zeker wel drie vesten over elkaar heen en een wollen halsdoek om.

Hij had Raffles blijkbaar aanstonds herkend en verwelkomde hem met gulle woorden en wat misschien nog beter was met de mededeling dat er twee kleine en een grote kamer ter beschikking waren en dat er werkelijk een heerlijke schapenbout boven het vuur hing en binnen vijf minuten gereed zou zijn om te worden opgediend.

Raffles zorgde dat de meisjes eerst wat konden uitrusten en toen gingen zij gezamenlijk in de ruime gelagkamer eten.

Het begon reeds donker te worden.

De dagen zijn op deze breedte zeer kort.

Over een maand en nog noordelijker zouden zij zelfs maar enkele minuten duren.

Er zaten nog enige jagers en een paar geuniformde mannen in de gelagkamer, waar een reusachtige kachel enige warmte bracht, want de koude was nog toegenomen, bij het ondergaan van de zon.

Men dronk een glas wijn en de meisjes babbelden al weer vrolijk, want zij waren jong en dan denkt men nooit lang over tegenslagen die achter de rug zijn.

Dadelijk na het avondmaal stond Raf-

fles op, trok zijn korte pelsjas weer aan, zette zijn muts op het hoofd, stak voor alle zekerheid zijn revolver bij zich en nam afscheid met de belofte, dat hij binnen een uur weer terug zou zijn.

Hij behoefde niet naar de weg te vragen, want hij kende de nederzetting.

Hij vroeg alleen of hij de kapitein op het fort zou vinden, en kreeg een bevestigend antwoord. Richard Mellony had een woning van twee kamers in het fort zelf.

In die tijd bestond het uit een hoofdgebouw, een kazerne voor de manschappen, een afzonderlijk kantoorgebouwje en dan de gevangenis, alles van hout, rondom een groot binnenplein en het geheel omgeven door een zware heining van dikke bomen, in twee rijen ingeheid, terwijl de ruimte daartussen was opgevuld met aarde, die stevig was aangestampt, zodat er een muur was ontstaan van ruim een meter dik.

Die muur was nog overgebleven uit de tijd, toen Indianen herhaaldelijk de post aanvielen.

Raffles werd onmiddellijk bij de kapitein toegelaten, zodra de schildwacht bij de toegangspoort zijn bezoek had aangekondigd.

Raffles had de naam Lord Palmhurst opgegeven, zoals hij meestal onder dergelijke omstandigheden deed.

Een paar minuten later stond hij tegenover een krachtig gebouwd man, met doordringende ogen en een glad geschooren gelaat.

Die man was kapitein Richard Mellony, de fort-commandant. Hij nam Raf-

fles met een onderzoekende blik op, wees hem zwijgend een stoel en vroeg naar het doel van zijn bezoek.

Raffles vertelde in het kort hetgeen hem overkomen was en besloot met het verzoek, een wakend oogje te houden op de twee jonge meisjes.

De jonge fortcommandant had aandachtig geluisterd en wilde reeds de mond openen om hun naam te vragen, toen er plotseling, op enige afstand daar buiten, snel achter elkaar drie, vier schotten knalden.

Bijna op hetzelfde ogenblik werd de deur open geworpen en een sergeant kwam binnenstormen, gaf zich nauwelijks de tijd om te salueren, en riep de commandant hijgend toe:

— Chef, oproer in de gevangenis, de kerels hebben de boel in brand gestoken en wapens schijnen ze ook te hebben. Korporaal Hudson is al gewond door de oproerlingen.

Mellony was onmiddellijk opgesprongen, bleek maar met een vastberaden trek om de mond.

Hij gespte zijn koppelriem met de revolvertas er aan vast en gaf onderwijl snel zijn bevelen:

— Drie mannen aan de brandspuit, neem zelf het bevel over tien van de beste mannen. Laat onmiddellijk groot alarm maken. Mijnheer, het spijt mij, dat ik zo spoedig dit gesprek moet afbreken, mijn plicht roept mij.

— Mij ook. Ik zal u met mijn vrienden helpen, als gij het goed vindt, zei Raffles eenvoudig.

HOOFDSTUK II

DE VRIJHEID BEVOCHTEN

Toen de twee mannen het huis uitrenden, bevond Raffles dat het nachtelijk duister lang niet volkomen was. Er heerste een trieste schemering, die geen dag en geen nacht was, maar het toch was om dadelijk de omvang van de ramp te kunnen constateren, want de vuurgloed stak duidelijk af tegen de zwaar bewolkte hemel.

De gevangenis brandde lustig, als een fakkel.

Dat was niet te verwonderen, want ook dit gebouw was uit hout opgetrokken en het was kurkdroog door de vorst van min twintig graden Celsius, en ondanks de laag sneeuw die het platte dak bedekte.

De gevangenis stond aan de overzijde van de grote binnenplaats en men zag duidelijk, kleine, donkere figuren rondspringen zich aftekenend tegen de rose gloed van de brand.

Reeds nu stond het vast, dat de gevangenen, die waren achtergebleven onherroepelijk verloren waren.

Het gebouw brandde alsof het met pek overgoten was en pas later zou blijken dat er inderdaad iets dergelijks gebeurd was, want de gevangenen hadden zich van een voorraad petroleum weten meester te maken, waarmede zij alle houten voorwerpen hadden begoten. Er moest snel en krachtig worden opgetreden.

De sergeant had de bevelen vlug overgebracht en eigenlijk overbodig, klonken luid de waarschuwendende tonen schetterend uit de trompet van de horeblazer, die zich vlak voor het commandantshuis had opgesteld, in de trotse houding van een vechtlustige haan.

Uit de kazerne kwamen nog altijd

mannen aanlopen, die in allerijl hun korte, dikke pelzen aanschoten en waarvan er sommigen hun koppelriemen met de revolvers er aan, tussen de tanden hadden genomen, om hun armen bij het aantrekken van de zware kledingstukken vrij te hebben.

Het was duidelijk, dat velen, door het lawaai, het geschreeuw, het schieten en het alarm uit hun slaap waren opgeschrikt, maar de meesten waren al eerder naar buiten gesneld en wisten aanvankelijk niet wat zij doen moesten, zulk een omvang had de brand bijna dadelijk nadat deze ontdekt werd, verkregen.

Raffles zag een belachelijk klein spuitje, dat door zes mannen in allerijl uit een loods werd gehaald en dat, zoals wel een leek kon zien, volkomen nutteloos moest blijken tegen die vlammenzee. Zelfs al zou het ding hebben gewerkt, zou het onmogelijk zijn geweest, steeds water in voorraad te houden in het miniatuurketeltje, voor de koude van vijftien graden onder nul.

In de winter was het voorschrift, het met sneeuw te vullen en er moest altijd vuur in de loods aanwezig zijn, om dat dadelijk onder de ketel te kunnen leggen, zodat de sneeuw smolt en als buswater kon worden gebruikt.

De commandant had reeds herhaaldelijk aangedrongen op het zenden van een behoorlijke brandspuit, maar men scheen dat niet nodig te hebben geacht. Nu wreekte zich die zorgeloosheid. De gevangenis zou tot de grond afbranden en het was alleen aan de volkomen windstilte te danken, dat de overige houten gebouwen gespaard bleven.

Intussen duurde het revolvervuur nog steeds voort.

Eensklaps, terwijl hij nog voortliep naast Mellony, hoorde Raffles deze een zachte kreet slaken. Toen hief Mellony de handen op, struikelde, viel op een knie, rolde om en bleef in de sneeuw liggen, met zijn gelaat omhoog.

Sergeant Hudson kwam toelopen en vroeg verschrikt:

— Wat scheelt de chef? Is hij gewond?

— Ja, en nogal ernstig, sergeant, zei Raffles, die naast de gewonde was neergeknield. Een kogel in de rechter borst. Laat onmiddellijk twee mannen komen om hem naar binnen te dragen. Wie voert na hem het bevel?

— Luitenant Falquhar, mijnheer, luidde het antwoord. Daar komt hij al aan.

Er kwam een man aanlopen met een breed, gebruind gezicht en diep liggende, zwarte ogen. Hij droeg de blauwe luitenantuniform en een hoge, bonte kraag omsloot zijn hals en het beneden gedeelte van zijn gezicht. Hij keek even op de stil op de sneeuw liggende man neer en vroeg kortaf:

— Dood?

— Zwaar gewond, luitenant, antwoordde Raffles.

Falquhar keek de spreker, die hem volkomen vreemd was, een ogenblik verbaasd en achterdochtig aan en Raffles moest met een paar woorden de reden van zijn komst uiteenzetten.

Inmiddels werd de toestand hoe langer, hoe ernstiger.

Terwijl de drie mannen de gewonde kapitein op een draagbaar snel naar binnen droegen, trachtten de overigen de nog steeds fel brandende gevangenis te omsingelen, maar dat was niet gemakkelijk, want de hitte was bijna ondraaglijk en dan werd er nog voortdurend geschoten van uit hinderlagen.

De soldaten zochten dekking achter alles wat er voorhanden was, watervaten, kisten, een oude kar, die hier en daar over de grote binnenplaats verspreid stonden.

De vlammen verspreidden zulk een helder licht en de sneeuw weerkaatste, alles met zoveel duidelijkheid, dat het gemakkelijk viel waar te nemen, hoe

goed de gevangenen het gehele geval hadden voorbereid.

De gevangenis stond niet ver van de aarden wal en door de brandende puinhopen heen kon Raffles twee of drie ladders zien staan, die zij gebruikt moesten hebben om over die wal heen te klimmen.

Buiten moesten er medeplichtigen de behulpzame hand hebben geboden, anders zou het gehele plan mislukt zijn. De boeven moesten weten, dat zij niet ver zouden komen zonder sleden en zonder honden.

Het geweervuur nam steeds in kracht toe. De wallen waren bezet met soldaten, die plat op hun buik lagen, en onafgebroken vuurden. In een der hoektorens stond een mitrailleur, die dadelijk in werking werd gesteld, maar heelaas zonder grote uitwerking.

Er waren namelijk wel vijf minuten verlopen, van het ogenblik dat de bandieten de bewakers hadden weten te overvallen en het tijdstip, dat het eerste alarm werd gegeven.

Raffles beklom de wal met een zware ladder, en keek voorzichtig over de rand. Hij kon de vlakte over een verre afstand overzien.

Op ongeveer een halve kilometer afstand bewogen zich twee of drie donkere stippen met grote snelheid over de sneeuw. Dat waren klaarblijkelijk drie sleden, waarvan de bestuurders zich haastten, zo snel mogelijk een reeks hoge rotsen te bereiken, die hun een veilige dekking boden.

Veel dichter bij, op nog geen tweehonderd passen afstand, was een veel groter zwarte plek zichtbaar, die zich niet bewoog.

Er viel niet aan te twifelen.

Het was een met zes honden bespannen slee, die te traag was geweest, en die onder de meedogenloze kogelregen van de mitrailleur geraakt was en letterlijk doorzeefd.

Het was onmogelijk, dat op of achter die slee nog iemand of iets ademde. Mensen en dieren waren achterhaald en doorschoten.

Nog altijd ratelde de mitrailleur, met een schor, blaffend geluid en spuwde

vuur en verderf, maar de drie puntjes daar in de verte werden ijler en verdwenen tenslotte.

Een stem riep in de duisternis:

— Span sleden in. We moeten de vluchtelingen achterna.

Het bevel werd doorgegeven en het volgende ogenblik vlogen de deuren van de loodsen open, waar de honden slieden.

Nu bleek wederom, hoe grondig en blijkbaar ook met hulp van binnen de ontvluchte gevangenen hun plan hadden voorbereid. De lederen tuigen, die diezelfde ochtend nog in gebruik waren geweest, waren stuk gesneden.

Bovendien ontbraken er wel twaalf honden, die zeker gestolen waren, en nu daarginds over de witte vlakten renden.

Raffles keek zwijgend en met gefronst voorhoofd toe bij de voorbereidsele en om tot de achtervolging over te gaan.

Hij had te veel ervaring van het hoge noorden, de jacht, het gebruik, de aard en de hebbelijkheden van de sledehonden om niet dadelijk te begrijpen, met hoeveel vernuft en goed inzicht het gehele oproer was voorbereid.

De gevangenen hadden namelijk bijna alle aanvoerders van de hondspannen meegenomen, dat wil zeggen de dieren die het tempo moeten aangeven, en die als het ware het bevel voeren over acht of tien ondergeschikten. Zelfs het beste span honden zal weigeren, een poot te verzetten, als de aanvoerder, die zij, merkwaardig genoeg, zelf kiezen, niet voor hen uitloopt.

Maar hoe hadden zij die honden juist kunnen uitzoeken? Iemand moest hen geholpen hebben, die er alles van wist, en de vraag was, wie dat kon zijn?

Ondanks al deze tegenslagen, kon men binnen een half uur een slede met tien honden bespannen, die aan elkander gewend waren, en die wel goed zouden trekken. Natuurlijk hadden er enige mannen op hun sneeuwschoenen op uit kunnen zijn gezonden, maar dezen zouden waarschijnlijk nooit zijn teruggekeerd. Immers zulk een achtervolging kan dagen lang duren en dat is juist

lang genoeg om een man zonder tenten, zonder leeftocht te doen bezwijken.

Daarenboven zijn mannen zonder slede altijd ver in de minderheid tegenover tegenstanders, die er wel een hebben.

Van de gevangenis was al niet veel meer over, nu en dan vielen er onder een regen van vonken balken naar omhoog tot er tenslotte slechts een roken- de puinhoop overbleef.

Niemand wist of er misschien nog iemand onder lag en het zou voorlopig onmogelijk zijn, zich er van te overtuigen.

Zodra de slede onder bevel van sergeant Hudson vertrokken was, werd er appél gehouden.

Men vond, niet ver van de brandende puinhoop, drie soldaten, die door een kogel gedood, en door de koude reeds bijna geheel verstijfd waren.

Wat verderop vond men er een met een messteek in de rug, die werd herkend als een van de bewakers, die dus blijkbaar overvallen en vermoord was, zonder een kreet te hebben kunnen slaken.

Afgezien van de onbeweeglijke slede daarbuiten, die misschien drie mannen vervoerd had, hadden vier van de gevangenen hun opzet met de dood moeten bekopen. Zij lagen allen binnen de omwalling.

Raffles had er eerst een ogenblik over gedacht, luitenant Falquhar te verzoeken de uitgezonden slede te mogen vergezellen, maar hij begreep dat zijn plicht hem gebod onder deze omstandigheden eerst voor Suzan en Irma Macpherson en voor hun vader te zorgen.

Kapitein Mellony was zodanig gewond dat het minstens twee weken zou duren, voor hij genoegzaam hersteld was, om het bevel weer op zich te nemen. Raffles zou zich tot een ander moeten wenden met het verzoek, een wakend oog te houden op het drietal, tot hij en zijn beide vrienden zouden zijn teruggekeerd van hun zwerftocht door de grote jachtvelden.

Toen de rust weer enigszins was teruggekeerd en ieder gevaar voor uitbreiding van de brand was geweken, trad Raffles het huis van de comman-

dant binnen en begaf zich naar de slaapkamer. Tot zijn verbazing zag hij een oude, Indiaanse vrouw met een gerimpeld gezicht, naast het bed, waarop men Mellony had neergelegd. Hij wist niet dat er in Fort Joekon vrouwen waren. Het bleek nu dat hij zich vergist had.

De oude squaw draaide slechts even het hoofd om om te kijken wie er binnen kwam en wijdde toen weer haar aandacht aan de gewonde. De kachel in de kamer was aangemaakt en zij zelf had zoëven de gewonde van het zware lederen, met bont gevoerde buis ont-daan, dat hij in allerijl had aangeschoten voor hij naar buiten snelde.

Aan de andere kant van het ledikant stond luitenant Falquhar, die blijkbaar zo juist was binnen getreden, want hij ontdeed zich juist van zijn zware bontmuts toen Raffles binnen kwam. Hij had ook zijn uniform met de bontkraag losgeknoopt en Raffles kon nu beter het brede gezicht met de zwarte, diepliggende ogen zien.

Het gelaat was niet onknop. Maar Raffles zag er groeven in en rimpels, die hem maar half bevielen. De ogen waren onrustig en flikkerden soms op een vreemde wijze, als hij, wat hij vaak deed, met een snelle ruk het hoofd omwendde, teneinde iemand aan te kijken.

Hij stond met de vuisten in de heupen gesteund op Mellony neer te kijken, die bleek en met gesloten ogen op het bed lag. Raffles hoorde Mellony juist aan de squaw vragen:

— Geloof je dat de kapitein het er boven ophaalt, oude?

De Indiaanse knikte langzaam een paar malen zwiingend met het hoofd.

Raffles was naderbij gekomen en zag tot zijn verwondering, dat de gewonde reeds door een vaardige hand verbonden was.

— Heb jij dat gedaan, moedertje? vroeg hij vriendelijk.

De vrouw keek hem aan en antwoordde:

— Ja, dat deed Ukwa. Ukwa bekend met grote medicijnmeesters. Kapitein zal blijven leven, als goed voor hem wordt gezorgd. Ukwa zal veel bij hem zijn. Kapitein altijd vriendelijk voor

haar.

— Heb je onderzocht, goede vrouw, dat de kogel niet in de wonde is gebleven? vroeg Raffles.

Als enig antwoord opende de oude vrouw haar linker hand. Er zat een kogel in, die in het minst niet vervormd was, waaruit Raffles dadelijk kon opmaken, dat het projectiel alleen maar door weke delen was gegaan, en dat er geen beenderen versplinterd waren.

Een blik was al voldoende geweest, om hem te doen zien, dat de long niet geraakt was. Inderdaad, Mellony was er genadig afgekomen. Als zich geen wondkoorts voordeed, zou hij binnen een paar weken geheel hersteld kunnen zijn.

Raffles wist dat er uitmuntende heelmeesters nog altijd onder de Indianen schuilen, die met eenvoudige middelen dikwijls verrassende resultaten weten te bereiken.

Het bleef even stil in het vertrek, en toen begon Raffles, zich tot de luitenant wendend:

— Men heeft mij gezegd, luitenant, dat, zolang de kapitein het bed moet houden, gij hier het bevel zult voeren?

— Als men dat gezegd heeft, dan heeft men de waarheid gesproken, mijnheer.

— Wilt ge mij toestaan, u datgene te vertellen, wat ik reeds tot kapitein Mellony gezegd heb?

— Ik luister, mijnheer.

Nu deed Raffles opnieuw het verhaal van zijn komst en deelde mede, waarom het hem onmogelijk zou zijn, de oude Macpherson en diens dochters mede te nemen op zijn jachttocht, vooral nu misschien ontvluchte boeven de omtrek tot op grote afstand binnenkort onveilig zouden maken. Falquhar zou wel inzien, hoe moeilijk het zou zijn, de schurken weer in handen te krijgen in een gebied, waar politieagenten en veldwachters en andere ordebewaarders zeer schaars waren.

Met het hoofd enigszins schuins geheven, had Falquhar toegeluisterd.

Toen Raffles zweeg dacht hij nog een ogenblik na en zei toen:

— Ik moet u eerlijk zeggen, mijn-

heer, dat Fort Joekon al evenmin een geschikte plaats is voor jonge dames als welke andere stad in het hoge noorden. Intussen, van twee kwaden moet men het beste kiezen en ik stel mij dus tot uw beschikking. Ik mag u echter niet verzwijgen, dat Fort Joekon sedert een paar weken op de weg schijnt te liggen van de goudzoekers en al het schuim, dat naar het noorden trekt. De duivel mag weten waarom, want ik verzeker u, dat er niet meer goud in de grond zit dan in de poot van deze tafel. Wie de gek is, die het gerucht heeft uitgestrooid, weet ik niet, maar hij verdiende, aan de eerste de beste boom opgehangen te worden. Het geeft ons maar last en wij krijgen hier meer te doen dan ons lief is. Dit is werk van de bereden politie, maar die kan het onmogelijk af, zoals gij zelf wel zult begrijpen, als gij bekend zijt in deze streek.

Raffles gaf niet rechtstreeks antwoord, maar keek in gedachten naar buiten, over de grote binnenplaats, waar soldaten nog altijd bezig waren met het uiteenhalen der rokende puinhopen en de nablissing van de gevangenis, die binnen enkele uren met de grond was gelijk gemaakt.

De toestand was moeilijk en hij stond

in twijfel. De meisjes meenemen op zulk een gevaarlijke tocht, als hij van plan was te ondernemen, daaraan viel niet te denken, zeker niet, nu de vlakke onveilig was gemaakt door zeker wel twintig of dertig ontsnapte gevangenen, die wel spoedig anderen tot zich zouden trekken en op die wijze gevaarlijke, roofzuchtige benden zouden vormen, waartegen de politie weinig of niets zou kunnen uitrichten. Neen, hij mocht de meisjes niet aan het gevaar blootstellen, die vrijgevochtenen op hun weg te ontmoeten. Alles was beter dan dat. Zij moesten in Fort Joekon blijven, tot het reizen gemakkelijker zou worden, en hij het drietal, vader en dochters, zou kunnen afhalen.

Er waren hier militairen; die orde zouden weten te houden en de meisjes zouden beschermen.

Hij wendde zich, nu hij dit besluit genomen had, tot Falquhar en zei:

— Het is beter dat de meisjes hier blijven, luitenant. Ik beveel ze in uw hoede aan. Over een maand hoop ik terug te zijn en ik denk overmorgen te vertrekken, als wij allen zijn uitgerust en mijn honden weer in staat zijn om de slede te trekken.

HOOFDSTUK III

ER DREIGT GEVAAR

Een volle dag was verstreken, toen de soldaten, die de achtervolging op zich hadden genomen, nog niet waren teruggekeerd.

Als zij nog steeds rondzwierven dan moest hun toestand als zeer ernstig worden beschouwd.

Hun levensmiddelen en hun munitie zouden uitgeput raken.

Fort Joekon liep letterlijk vol met verdachte lui, sommigen in gezelschap van zeer opgemaakte vrouwen, die zich gedroegen, alsof zij op het toneeltje van een of andere tingeltangel in een zijstraat van Broadway hadden gestaan, maar huiverden van de koude onder hun goedkope bontjasjes. Zij waren zover mogelijk per trein gegaan en hadden verder de weg in grote sleden afgelegd.

De goudorst had haar werk gedaan en al die lieden hierheen gebracht. Er waren wanhopigen onder die dit beschouwden als een laatste zet op het schaakbord des levens en er waren schurken, dieven en parias, die het avontuur zochten, met heel hun gevolg van valse spelers, kroegbazen, lichte vrouwen, alles wat een grote stad afzet als drabbig schuim op de kust.

Raffles en Brand zagen die wassende stroom met bezorgdheid toenemen en zij zouden stellig gebleven zijn of de meisjes hebben meegenomen, als er niet een bezetting in het fort had gelegen.

Overigens trokken verreweg de meesten van die verdachte lieden verder, of bleven hoogstens een paar dagen, voortgedreven als zij werden door de begeerte naar het goud.

De militairen zouden de twee zusters Macpherson in ieder geval beter dan wie ook kunnen beschermen. Zij logeer-

den in het fort zelf en waren daar veilig.

Eenmaal vertoonden zich manschappen van de Amerikaanse politie, in hun blauwe uniformen, zes in getal, met een grote slede, die door twaalf honden getrokken werd.

Een paar uren later waren zij weer vertrokken, om zo mogelijk, de ontvluchte gevangenen op te sporen.

Menige afgunstige blik werd op de sterke slede en de flinke honden geworpen, op de kistjes munitie en op de voortreffelijke revolvers en geweren, die de politiemannen bij zich hadden.

De zon stond laag boven de horizon, toen Raffles en Brand hun laatste rondgang deden door Fort Joekon, om zoveel mogelijk geweerpatronen te kopen. Dat bleek lang niet gemakkelijk te zijn, want de voorraden raakten uitgeput en de eigenaars vroegen reeds bespottelijk hoge prijzen.

Het was ongeveer elf uur, toen zij van die rondgang terugkeerden. Diezelfde namiddag zouden zij opbreken, geheel uitgerust en voorzien van alles wat zij nodig hadden. Brand had weinig gesproken. En Raffles was er de man niet naar, om het hem lastig te maken met nutteloze vragen. Hij begreep wat er omging in het hart van zijn trouwe vriend. Het was iets, dat ieder man met zich zelf moet uitmaken. Hij kon hier geen hulp bieden.

Zij vroegen belet bij de kapitein en werden onmiddellijk bij hem toegelaten.

Nog altijd zat de oude Ukwa onbeweeglijk naast het bed. De geneesheer van Fort Joekon, die men tot dusver had moeten missen, daar zijn hulp ingeroepen was door een gewonde jager,

die op minstens dertig mijlen afstand van de nederzetting woonde, was de avond tevoren teruggekeerd en had zich onmiddellijk met de gewonden in het fort bemoeid. Hij had Ukwa geprezen en haar verzocht, voorlopig bij de gewonde Mellony te blijven, die op dit ogenblik volkomen bij kennis was.

Hij glimlachte, toen hij de twee mannen zag binnentreden en hief om hen te begroeten de rechter hand op, die Raffles haastig greep.

— Ik kom afscheid van u nemen, kapitein en spreek de hoop uit, dat gij spoedig geheel en al hersteld zult zijn.

— Ik dank u, mijnheer, zei Mellony met zwakke stem. Het zal aan mij niet liggen, dat verzeker ik u. Gij neemt de jonge dames met u mee?

— Neen, dat vind ik te gevaarlijk. Zij blijven hier, onder de hoede van luitenant Falquhar.

De oude squaw richtte zich wat op uit haar gebukte houding en haar donkere, nog heldere ogen gleden onderzoekend over de trekken van Raffles. Toen scheen zij weer in haar bewegingloosheid te verzinken en boog het hoofd. Maar een goed opmerker had kunnen bespuren, dat zij scherp luisterde.

Raffles keek echter alleen naar kapitein Mellony, die even de wenkbrauwen had gefronst, naar het hem voor kwam.

— De meisjes zijn dus nog hier op het Fort? vroeg hij eindelijk.

— Ja. Ik durf de verantwoordelijkheid niet op mij te nemen de twee kinderen, zoals de zaken nu staan, naar een logement over te brengen; bijna al de logementen zijn stampvol en de logeergasten boezemen mij niet veel vertrouwen in.

— Dat moogt gij volstrekt niet doen, zei Mellony direct. In normale omstandigheden zou er niets op tegen zijn, maar nu is het wat anders. Ik ken dat volkje. Als het goud roept, dan wordt Fort Joekon als een riool waardoor al het vuil van bijna geheel Amerika en Canada gespoten wordt. De meisjes Macpherson moeten op het fort blijven. Denkt gij lang weg te blijven?

— Ongeveer een maand op zijn min-

ste.

Weer werden de donkere wenkbrauwen van Mellony samen getrokken en hij mompelde bijna onverstaanbaar:

— Ik wilde, dat die kogel een andere weg had gekozen, die mij hier heeft neergesmaakt.

Hij keek even somber voor zich uit, scheen iets te willen zeggen, bedacht zich en hief nogmaals de hand op tot groet en drukte Raffles en Brand om beurten de hand.

— Ik wens u veel geluk op uw tocht. Ik raad u aan, uw ogen en oren wagenwijd open te houden, want het is een gevaarlijke tijd. Kijk maar eens goed om u heen naar de gezichten van de mannen, dan zult ge mij wel begrijpen. Ik heb dit nog eens beleefd, vier jaar geleden, en het zal mij heugen. Mag ik zeggen: tot ziens?

— Ik verlang zelfs niets liever, kapitein, zei Raffles en hij drukte even de nog krachteloze hand.

— Kan ik u nog met het een of ander van dienst zijn?

— Neen, dank u. Wij zijn van alles ruimschoots voorzien. Mijn honden zijn uitgerust, de slede is hersteld, ik heb genoeg levensmiddelen en mijn wapens zijn in orde.

— Nu, ga dan met God. Misschien ware het beter, als gij hier bleeft, maar ik kan u niet terug houden.

Hij had dit laatste weer met zulk een zachte stem gezegd, dat men hem nauwelijks kon verstaan.

Toen gingen de twee vrienden naar de deur en verlieten het vertrek en zagen niet, hoe de oude Ukwa het hoofd had opgelicht om hen na te kijken.

Van de kamer van de gewonde be- gaven zij zich onmiddellijk naar Irma en Suzan.

Hun kamer bevond zich in hetzelfde uitgestrekte gebouw, maar op een hoger gelegen verdieping dicht bij de wachttorens, die nog een eind boven het platte dak uitstak en waarvan men de omgeving bij helder weer in een straal van wel twintig mijlen kon overzien.

Ook op het dak van de toren stond een mitrailleur. In tijden van onrust liepen daar altijd twee mannen met het

geweer op de schouder langs de kantelen en keken scherp uit over de vlakke.

Het vertrek lag enigszins afgezonderd en het enige venster, dat met zware luiken gesloten kon worden gaf uitzicht op het noorden. Voor dat venster staande, zag men niets anders dan een stukje van de vooruitspringende wachttorens en nog een enkel eenzaam huis, dat toebehoorde aan de pelsjager Jim O'Neill. Voor de rest niets dan sneeuw en nog eens sneeuw, een oogverblindende witheid en heel ver weg uitlopers van het gebergte en het donkergroen van dennebossen. Van de Joekon zelf, die in de zomer op nog geen honderd passen voorbij dit venster stroomde was op dit ogenblik niets te bespeuren.

Een ijsdek had zich over de machtige rivier uitgestrekt en daarop had het dagenlang gesneeuwd. Er waren echter hier en daar gevaarlijke wakken, slechts met een dun laagje ijs bedekt en eveneens schuilgaande onder de sneeuw. Alleen de bewoners dezer streken, kenden die gevaarlijke plekken.

De oude Macpherson had zijn kamer wat verder in dezelfde gang, een klein hokje, waarin hij zich volkomen thuis voelde met zijn boeken, zijn vergrootglas en zijn botaniseertrommel.

Het vertrek was even als alle anderen in het fort, zeer eenvoudig gemeubeld. Er stond niets anders dan een breed rustbed, dat overdag als divan kon worden gebruikt, twee ruwe stoelen, een tafel dicht bij de vensters, en een grote potkachel, waarvan de pijp door de zijmuur verdween.

Er waren nog kramen in de houten wanden geslagen, om kieren aan op te hangen en verder was er nog een grote kist voor de houtblokken en steenkolen, als die er bij hoge uitzondering eens waren.

De twee meisjes zaten juist voor het raam en keken tamelijk neerslachtig naar buiten. Op het kloppen van Raffles waren zij opgestaan, en ontvingen de twee vrienden met uitgestoken handen.

— Gij gaat dus werkelijk weg? begon Suzan, Raffles aanzienste met haar mooie, bruine ogen.

— Niet voor lang, Miss Suzan. Binnen een maand zijn wij terug, antwoordde Raffles. Het is werkelijk onmogelijk u mede te nemen op zulk een tocht, die zelfs van geharde mannen het uiterste vergt. Hier zijt gij veilig. Luitenant Falquhar zal voor u zorgen.

— Hij heeft ons al een bezoek gebracht, zei Irma haastig. Ik... ik houd niet erg van hem. Gij moet er niet boos om zijn, dat ik dat zeg.

— Irma heeft nooit van haar hart een moordkuil gemaakt, zei Suzan glimlachend. Luitenant Falquhar was heel beleefd. Ik weet zeker dat hij goed voor ons zal zorgen. Wij zullen hier op onze kamer bediend worden en er komt zelfs nog een stoel bij, voor vader.

Brand zag dadelijk dat hun opgewektheid niet van harte was.

Het allerliefste had hij gezegd dat de beren, de rendieren, de zilvervossen en de wilde eenden naar de maan konden lopen en dat hij hier bleef, om de meisjes bij te staan als het nodig was. Maar een schaamtegevoel weerhield hem. Hij was bang, werkelijk bang voor de uitdrukking van die harde, staalgrijze ogen van Raffles, daar dicht naast hem, bevreesd voor de man, die zulke gevoelens niet zou kunnen begrijpen of er misschien de draak mee zou steken en dat zou Brand zelfs van hem niet kunnen verdragen.

Hij wilde en hij mocht zich niet aanstellen als een verliefde kostschooljongen, die wanhopig zou worden, als hij een paar weken buiten de gezichtskring van zijn geliefde zou moeten zijn.

Hij nam zich voor sterk te zijn en zich te verzetten tegen dat gevoel, dat op zulk een vreemde wijze zich van hem had meester gemaakt.

Raffles had een ogenblik met half dichtgeknepen ogen als in tweestrijd naar buiten gekeken.

Toen zei hij, zich oprichtend:

— Het is mijn vaste overtuiging, dat gij en uw zuster het hier goed zult hebben, Miss Suzan. Mijn vrienden en ik zullen moeten kamperen in tenten en ons eigen maaltijden moeten aanvullen door de jacht. Het is de vraag of er wel altijd genoeg zal zijn. En dan de ont-

moetingen met het ontvluchte gespuis. Neen, alles is beter dan dat. Wij zouden hier kunnen blijven, maar...

— O, neen, dat wil ik volstrekt niet, viel Suzan hem levendig in de rede. Dit is geen plaats voor u beiden. Als ik een man was, dan zou ik het hier ook niet uithouden. De vrije natuur zou mij onweerstaanbaar roepen. Het is hier zo somber en er zijn zulke akelige gezichten onder al die nieuwe mensen, die wij zien voorbijtrekken, als wij op de binnenplaats staan. Ga gerust en kom ons over een maand afhalen, ons en vader, dan zullen wij u dankbaar zijn.

Het afscheid was kort. Brand hoopte een blik op te vangen, uit die mooie, bruine ogen, speciaal voor hem bedoeld, maar dat was niet voor hem weggelegd. Het deed hem leed, maar voor de waarheid kon hij niet blind zijn, Suzan beschouwde hem als een goed vriend, bijna als een broer, maar als niets anders.

De twee vrienden stonden alweer in de gang en Brand voelde zich heel verward en ontdaan. Raffles wachtte er zich wel voor, te tonen dat hij iets had bemerkt en nam hem vlug met zich mee, de brede trap af, de donkere gang door en door een zijdeur op de ruïne binnenplaats, waar wel drie dozijn honden, pas aangekomen, oorverdovend blaften.

In de verste hoek was Henderson bezig, de laatste hand te leggen aan hun uitrusting. De grote slede was al bijna geheel geladen en alles was stevig vastgesjord met riemen en touwen. Aanstonds zou het dekzeil er overheen geworpen worden. De honden, goed uitgerust en flink gevoed, lagen lui in het rond, of stoeiden wat met elkander, onder het toezien van de voorloper, een sterke, grote hond, heerszuchtig en buitengewoon schrandere, die orde wist te houden onder zijn troepje en weerspannigen en met een waarschuwend knauw in een der achterpoten tot rede wist te brengen.

De hemel was helder en voorspelde op zijn minst een paar mooie, sneeuwloze dagen. Wind was er bijna niet en daar de zon scheen, was de temperatuur van bijna dertig graden onder nul goed te verdragen.

De twee mannen liepen langzaam over de binnenplaats en gingen naar de slede. Daar voegde de aangenomen gids, een jonge cree zich bij hen. Deze maakte met zijn heldere ogen en het hoge voorhoofd een schrandere indruk. Hij droeg de uitrusting der Indiaanse gidsen, die bijna geheel uit leder bestaat, meestal de huid van een of ander pelsdier, die slechts oppervlakkig geglooid is, om de haren niet te beschadigen en daardoor zeer waardevol is.

Men zou dat op het eerste gezicht niet zeggen, want door het voortdurend dragen in weer en wind worden de pelzen er natuurlijk niet mooier op.

De jongen stond bekend als iemand, die de streek voortreffelijk kende, sterk als een paard, en betrouwbaarder dan de meeste van zijn stamgenoten. Daarenboven kon hij uitmuntend omgaan met trekhonden. Hij vergenoegde zich met een laag loon, kortom, een ideaal bediende onder de gegeven omstandigheden.

Raffles verstond zijn taal voldoende om zich met hem te kunnen onderhouden, en hem duidelijk te maken wat hij wilde. De knaap heette Minto en was nog geen twintig jaar. Onder een zacht gefluit hielp hij de honden inspannen, goed uitkijkend, want er waren een paar valse exemplaren bij, die loerden op een gelegenheid om te bijten.

Sergeant Hudson bleek de enige te zijn, die aan de poort van de omheining de vertrekkenden uitgeleide deed. Daarna viel de zware deur achter hen dicht, met een geluid, dat de arme Brand door de ziel sneed. Het was hem, als of er een deksel neerviel op de lijkst zijner verwachtingen. Zij trokken die dag heel langzaam voort, weinig sprekend en meestal terzijde van de slede gaande, die toch reeds zwaar genoeg beladen was.

Het naastbijzijnde doel van Raffles was de hut van Jim Hale. Een pelsjager, die hij kende en wie hij wilde verzoeken, zich bij hen aan te sluiten.

De lucht was strak en zuiver en de sneeuw lag zwaar, in dikke kluiten op de dennebomen, die hier en daar begonnen op te rijzen en de nabijheid van een

groot bos aankondigden. Het kon omstreeks vijf uur in de namiddag zijn; de zon was reeds verdwenen en die eigenaardige, vale schemering van de poolstreken had zich reeds over het eindeloze sneeuwveld uitgebreid, toen Minto eensklaps een waarschuwend kreet liet horen, die de honden dadelijk deed stilstaan.

Hij had reeds het met bont gevoerde foudraal gegrepen, waarin hij zijn geweer bewaarde, en waar hij trots op was en tuurde scherp over de vlakke in de richting vanwaar zij gekomen waren.

De drie vrienden behoefden zich niet te beklagen over de sterkte van hun ogen en toch konden zij niets onderscheiden.

— Wat is er Minto? vroeg Raffles na enige ogenblikken, toen de jongen nog altijd, in half gebukte houding, onbeweeglijk bleef staan. Wat zie je daar-ginds?

— Slede, meester, antwoordde Minto. Komt hierheen. Geen vijand.

— Hoe kun je dat zo zeker zeggen, knaap? vroeg Henderson, die vruchteloos trachtte iets op de vlakke te onderscheiden.

— Wind is hierheen en honden blijven rustig. Geen vreemde honden daar-ginds. Vrienden.

— Dat is zonderling, mompelde Raffles. Wat kan men van ons willen?

— Laat ons in ieder geval even wachten, zei Brand, wiens hart plotseling op zonderlinge wijze was begonnen te bonzen.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen of de drie mannen riepen, bijna tegelijkertijd dat ook zij nu de naderende slede konden onderscheiden.

Het was een zeer licht voertuig, bestemd voor een enkele persoon en daar het door acht verse honden getrokken werd, gleeed het met grote snelheid over de sneeuw.

Nog weer vijf minuten later hoorden zij duidelijk de aanmoedigende keelklanken van de Indiaan, die de honden aandreef tot nog groter spoed.

Tot hun verbazing zagen de drie jagers aldra, dat de slede bestuurd werd door een cree, die op zijn hoogst twaalf

jaar kon zijn.

— Die dekselse jongen. Hoe heeft hij ons kunnen vinden? riep Henderson verbluft uit. Een kind nog en dan alleen er op uit met acht kwade rakkers van honden.

— Mijn broer, riep Minto vol trots en met schitterende ogen. Hij even flink als ik, maar niet zo sterk. Hij Pete.

— Wat kom je hier doen jongen? riep Brand verontrust uit, zodra hij zich verstaanbaar kon maken. Zoek je naar ons?

— Moet spreken met grote Engelman, begon de knaap in gebrekkig Engels. Ukwa zond mij, kan niet schrijven, daarom boodschap. Terugkomen, spoedig, als vrienden zijt van mooie missis, Falquhar slecht man, en goede kapitein Mellony gewond en kan niet helpen.

Brand was bijna zo wit geworden als de sneeuw, die onder zijn voeten kraakte.

Een kort ogenblik was het hem, alsof die twee sleden met hun honden in een dolle dans om hem heen draaiden.

Hij had er een voorgevoel van gehad; een afschuwelijk voorgevoel.

Hij herstelde zich echter spoedig en zei met een stem, die hij zelf niet herkende:

— Is er... is er iets gebeurd, jongen? De missis zijn toch niet in gevaar?

— Zijn in gevaar, mister. Pete heeft afgeluisterd, wat luitenant Falquhar tegen bruine miss zei en oude vader hij zit opgesloten, kan niet helpen, oude vader is als een klein kind in de wieg. Ukwa stuurde mij, vlug voortmaken, terugkomen, als vrienden zijt van arme missis.

— Waarom kwam Ukwa niet met je mee? vroeg Raffles op wiens voorhoofd diepe rimpels waren verschenen.

— Ukwa moet blijven bij zieke kapitein, durft niet weg gaan van zijn bed, luitenant Falquhar doodsvijand van kapitein.

— Nu, wij vernemen daar mooie dingen en die mijnheer Falquhar schijnt wel een goede comediant te zijn geweest, zei Raffles afgemeten.

— Voor jou misschien, voor mij niet,

zei Brand. Ik heb van het eerste ogenblik af iets tegen de vent gehad. Zijn ogen bevielen mij niet. En je ziet nu dat mijn wantrouwen gerechtvaardigd was. Waarom gaan wij niet onmiddellijk terug?

Hij had het laatste bijna uitgeschreeuwd en de twee cree's keken hem verbaasd en verschrikt aan, want Indianen geven zich maar zelden over aan hun gevoelens.

— Natuurlijk zullen wij onmiddellijk terugkeren, Charles, zei Raffles. Het is jammer genoeg, dat wij niet meer zo snel kunnen gaan, want de honden hebben alweer verscheidene uren gelopen.

— Al moeten wij hen doodjagen, riep Brand woest. Wat komen twaalf honden er op aan, als twee onschuldige meisjes in gevaar zijn? Nooit hadden wij hun mogen achterlaten in die heksenketel, waar het krioelt van allerlei ontuig.

— Je zult mij geen gebrek aan ijver behoeven te verwijten, Charles, zei Raffles kortaf, meer getroffen dan hij wilde tonen door de hartstochtelijke uit-

barsting van Brand, die anders altijd zo kalm, altijd zich zelf meester was. Wij zullen de sleden zoveel mogelijk ontlasten. De zwaarste dingen zullen wij hier laten en onder de sneeuw begraven. Hier is een uitstekende plek, ginds aan de voet van die rots. Ik zie daar een holte, half door sneeuw versperd. De zware kisten met munitie, de verduurzaamde levensmiddelen, de tenten, eetketels en dekens kunnen voor het grootste gedeelte hier achterblijven. Vlug.

Niemand behoefde nog enige aansporing. De spaden werden van de slede genomen en terwijl de twee cree's deze begonnen te ontladen, schepten de drie jagers zo vlug zij konden de hard aaneengekoekte sneeuw weg, die de toegang versperde tot een klein rotshol, zeer geschikt om er voor korte tijd iets te verbergen.

De zwaarste voorwerpen werden daarin geplaatst en haastig werd er weer sneeuw voor opgestapeld. Een geoefend en scherp oog zou onmiddellijk zien, dat hier gegraven was, maar daar moest men het op wagen.

HOOFDSTUK IV

VERTROKKEN

De slede werd op deze wijze ontlast van een gewicht van minstens tachtig kilo, waarna onmiddellijk de terugtocht werd aanvaard. Het ging veel minder snel dan de ongeduldige Brand wenste, want de vier mannen moesten op hun sneeuwschoenen naast de slede gaan. Er viel niet aan te denken, de sleden te belasten met het gewicht van vier personen. Er werd onderweg zo goed als niet gesproken, daar ieder in zijn eigen gedachten verdiept was.

Brand betreurde het, dat de oude squaw hen niet voor hun vertrek had gewaarschuwd, maar hij zag het onbillijke hiervan direct in. Op dat tijdstip was er nog niets geschied en de oude vrouw kon alleen maar verdenking hebben gekoesterd.

De terugtocht duurde langer dan zij verwacht hadden. Er was wind gekomen, die zij tegen hadden en de honden raakten vermoeid. Het was reeds laat in de nacht, toen eindelijk een paar lichtjes in de verte pinkten, waarschijnlijk lantaarns boven de deuren der dantenten en herbergen opgehangen, want bij die koude zou iedereen in Fort Joekon natuurlijk zijn luiken hebben gesloten.

Zij hielden nog slechts eenmaal een ogenblik stil, toen een zachte kreet van Pete de honden deed stil houden. De scherpe ogen van de knaap hadden in het valse licht het spoor gezien van drie sleden, dat rechthoekig hun eigen spoor kruiste. De smalle geulen reeds met een laagje ijs overspannen, bewezen, dat de sleden geruime tijd tevoren hier voorbij moesten zijn gekomen. Waarschijnlijk waren zij afkomstig van de sleden der ontvluchte gevangenen... Niemand kon het zeggen en daarom werden de

honden weer voortgedreven, en tegen middernacht reden zij Fort Joekon opnieuw binnen.

Natuurlijk werd de poort van het fort bewaakt door een soldaat, en hier begonnen reeds de moeilijkheden, daar de man weigerde, Raffles toe te laten.

Brand wilde zich in het gesprek mengen, toen Raffles hem de hand op de schouder legde, en zacht zei:

— Ga mee, het is misschien mogelijk ongemerkt aan de zijde van de afgebrande gevangenis binnen te dringen.

De mannen hielden zich dus, alsof zij zich wilden verwijderen, maar een eind verder sloegen zij een van de weinige zijwegen in, en bereikten zo de plek, waar eertijds de gevangenis had gestaan.

De houten wal was hier zeer hoog geweest, maar voor een deel verkoold door de vlammen, die uit het brandende gebouw sloegen, zodat er dus een soort bres was gevormd, waarvan de onderzijde ongeveer drie meters boven de grond was.

Allen stonden even te luisteren, en toen hoorden zij de regelmatige stappen van een schildwacht, die aan de andere zijde van de wal stampend heen en weer liep om zich warm te houden, nu en dan zijn handen in dikke wollen handschoenen tegen elkander slaande.

Raffles liet zijn ogen langs de achtergrond van het grote gebouw gaan; hij moest naar binnen, tot iedere prijs.

Hij dacht even na, en zei toen:

— Er is niets aan te doen, hier moet het gebeuren. Deze schildwacht heeft ons in ieder geval niet gezien, en als wij hem weten te overrompelen zal hij niet kunnen zeggen, wie zijn aanvallers

waren. Een onzer moet hem op de nek springen, van de wal af, voor hij zich kan verweren.

— Soldaat krijgt mij niet te zien, mister. Laat maar aan mij over. Als ik zacht fluit, gij kunt over muur springen, en mij helpen. Ik zal maken dat ik weg kom, zei Minto in zijn gebroken taaltje.

Raffles gaf toe, want hij kende de weergaloze behendigheid en de aapachtige vlugheid van deze jonge Indianen.

Minto ontdeed zich van zijn zware, lederen overjas, om zich gemakkelijker te kunnen bewegen, en luisterde toen met aandacht naar de stappen van de schildwacht.

Zodra hij wist, hoeveel stappen deze heen en weer terug deed langs de bres, nam hij zijn besluit.

Hij klom op de slede, en kon nu juist met zijn uitgestrekte armen de onderkant van de bres bereiken.

Hij wachtte nog even, met al zijn spieren gespannen, en juist op het goede ogenblik zagen de achterblijvenden hoe hij een geweldige duik nam.

Zij hoorden een doffe val in de sneeuw, een korte, zachte kreet, die dadelijk gesmoord werd, en toen een kort gefluit.

In een oogwenk waren Raffles en Brand over de bres, sprongen omlaag, en zagen hoe Minto tussen de schouderbladen zat van de schildwacht, die voorover in de sneeuw lag, met zijn gezicht diep in de sneeuw gedrukt, en niet in staat zich te verroeren.

Zij snelden dadelijk toe, grepen de armen van de man, en bonden dezen op zijn rug samen.

Pas toen Minto weer vlug als een aap over de omheining was geklauterd en buiten het gezicht, richtten zij de verblufte schildwacht op, sleepten hem naar de voet van de omheining, en bonden hem daar stevig vast aan een paal.

Raffles en Brand hadden de voorzorg genomen, hun gelaat met een zwarte doek te bedekken, en zo kon de man misschien zijn vermoedens hebben, zekerheid had hij echter niet.

Daar lieten zij de schildwacht, gebonden en goed gekneveld staan, en niet in staat geluid te geven.

Toen zei Raffles op zachte toon tot Brand:

— Met geweld kan hier onmogelijk iets bereikt worden, dat zul je wel begrijpen. Falquhar voert hier nu het bevel, want hij is de plaatsvervanger van Mellony, en de soldaten moeten hem gehoorzamen. Hij heeft het recht om ons te laten arresteren, om van erger dingen nog te zwijgen. Dat hier iedereen zou slapen in het fort, is natuurlijk niet aan te nemen. Of hij zelf het doet, is ook nog de vraag, maar in elk geval ben jij op dit ogenblik veel te opgewonden om van nut te kunnen zijn. Het is beter dat ik alleen met hem spreek.

Brand beet zich op de lippen, en gaf zich met een diepe zucht gewonnen.

Hij begreep wel, dat het beter was, wanneer er althans twee van de drie mannen hun vrijheid van beweging behielden en reeds nu nam hij zich voor, dat het Falquhar slecht zou vergaan, wanneer ook maar een haar op het hoofd van de meisjes gekrenkt was. Raffles stelde een half uur vast voor het onderhoud. Als hij dan nog niet terug was, dan bewees dit, dat men het hem onmogelijk had gemaakt. Misschien klinkt dit zonderling, daar de luitenant volstrekt niet wist wie die Engelsman eigenlijk was, en niet het minste recht had om hem vast te houden.

De toestand in het hoge noorden, waar de man die de macht heeft zich niet behoeft af te vragen of hij wel volgens de wet handelt, daar hij toch niemand boven zich heeft, die het hem kan beletten, is nu eenmaal niet normaal.

Terwijl dus Henderson, Brand en Minto in de schaduw van de muur bij de bres in spanning bleven wachten stak Raffles het binnenplein over, zonder iemand op zijn weg te ontmoeten, en kwam zo aan de achterzijde van het woonhuis.

Alles was gesloten, en hij klopte dus aan de achterdeur. Er brandde ergens licht; er moesten dus nog bewoners op zijn.

Er klonken dan ook al spoedig zware stappen, een klink werd opgelicht, de deur werd op een kier geopend, een soldaat met een lantaarn in de hand keek

naar buiten, en vroeg tamelijk bars:

— Wat wilt ge hier, vreemdeling? Hoe zijt gij hier gekomen?

— Door van mijn voeten gebruik te maken, antwoordde Raffles en ging zonder verdere complimenten naar binnen. Verzoek luitenant Falquhar, of ik hem kan spreken. Zeg maar dat hij mij kent. Ik ben Lord Palmhurst. Het betreft een zaak van gewicht.

De soldaat maakte aanstalten om hem de weg te versperren, toen er verderop in de gang een deur open ging, en een luide stem klonk die half spottend, half dreigend zei:

— Wat is dat voor laat bezoek, dat ongevraagd naar binnen is gekomen?

— Ik vraag u excuus, luitenant, zei Raffles, een stap naar voren doende. Ik weet dat mijn optreden niet geheel regelmatig is, maar ik had geen keus. Ik mocht aan de voorzijde niet binnen gaan en toch was ik wel verplicht, het aan de achterzijde te doen.

Falquhar was Raffles tegemoet gegaan, en stond nu in de lichtkring van de lantaarn.

Hij droeg nog zijn uniform, en had alleen zijn zware pelsjas uitgedaan. Zijn gelaat kreeg een onheilspellende uitdrukking.

Hij keek Raffles een ogenblik onderzoekend aan, en zei:

— Dat is een vreemde handelwijze, mylord. Wanneer ik de deur van het fort laat bewaken, dan heb ik daar mijn redenen voor, en ik vind het zeer zonderling, dat een reiziger ongevraagd hier binnendringt, op zulk een laat uur van de nacht.

— Ik meende, luitenant, dat vreemdelingen van mijn stand steeds een gul onthaal vinden op de forten in het hoge noorden, ging Raffles kalm voort. Ik heb er nog nooit van gehoord, dat men de deuren voor hen gesloten hield.

— Dat is in deze tijden nodig, mylord, nu het hier krioelt van allerlei ontuig.

— Ik spreek het niet tegen, luitenant, en ik zal kort zijn. Ik ben hier gekomen...

— Terug gekomen, wilt gij zeggen.

— Zoals gij wilt. Ik ben dan terug gekomen om professor Macpherson en zijn twee dochters af te halen. Gij zult mij zeer verplichten als gij hen dadelijk laat wekken.

— Het spijt mij zeer, mylord, dat gij u vruchteloos moeite hebt gegeven. De jonge dames zijn juist in de loop van de avond met hun vader vertrokken, luidde het antwoord.

HOOFDSTUK V

EEN SPOOR GEVONDEN

Raffles was even zo verbaasd dat hij geen woord kon uitbrengen.

Hij wist zich echter spoedig te beheersen en zei:

— Dat is zeker een onverwacht reisplan. Vanmiddag was mij daarvan nog niets bekend. Kunt gij mij zeggen waarheen de meisjes gegaan zijn?

— Neen, dat kan ik niet, zij hebben mij niet in hun vertrouwen genomen.

— Het spreekt vanzelf dat zij niet alleen zijn gegaan, ging Raffles voort. Wie begeleidt hen?

— De cree's hebben hun een slede verschaft, die hun eigendom was. Het schijnt, dat gij mijn woorden in twijfel trekt.

— Dat doe ik ook, antwoordde Raffles langzaam. Er is iets wat mij zegt, dat uw mededeling, laat ons zeggen niet geheel en al overeenkomstig de waarheid is. De afspraak was, dat de meisjes Macpherson hier op ons zouden wachten, en het komt mij volkomen onbegrijpelijk voor, dat zij geheel alleen met hun vader, de barre wildernis zouden intrekken, zonder enig nut of doel.

Het gezicht van Falquhar vertrok even, en zijn ogen schoten vuur, maar ook hij bleef kalm en zei schouderopha-

lend:

— Het spijt mij heel erg, mylord, dat ge mij niet gelooft, maar het geloof kan ik u niet geven. Gij zult mij toestaan, 't gesprek als geëindigd te beschouwen? Ik heb een zware dienstdag achter de rug en zou mij gaarne ter ruste begeven.

Raffles zei rustig:

— Ik denk er niet aan, u langer op te houden, luitenant. En ik vraag u nogmaals excuus voor mijn wel wat zonderling optreden. Wilt ge mij toestaan, nog een paar woorden te wisselen met kapitein Mellony?

— Op dit ogenblik slaapt hij. Ik wil hem niet wekken, want slaap zal hem goed doen.

— Dan zal ik zo vrij zijn, morgen terug te komen om hem te bezoeken.

Raffles draaide zich op zijn hielen om, en stond een ogenblik later weer buiten, in de koude.

Hij had nog geen twintig stappen gedaan, of hij wist dat hij gevolgd werd, ook zonder om te zien.

Ten eerste kraakte de sneeuw achter hem, en dan werd zijn volger verraden door de laagstaande maan, die een lange schaduw van hem wierp op de sneeuw.

Natuurlijk had Falquhar hem iemand

nagezonden, om te kijken waar hij nu bleef. Die man moest misschien ook onderzoeken, hoe Raffles zo onbeschaamd had kunnen binnendringen.

Hij liep rustig voort, tot hij op geen vijftig passen van de bres was. Daar bleef hij staan, haalde zijn pijp uit zijn zak, die reeds gestopt was, zodat hij ze kon aansteken.

De schaduw naast hem bleef zich nog even voortbewegen, en kwam toen ook tot rust.

Toen Raffles zich plotseling omdraaide zag hij een man, die zich nog achter de gebouwtjes op het binnenplein poogde te verschuilen, maar daartoe was het te laat.

Raffles ging kalm naar hem toe, en toen de man zijn revolver trok, deed hij dat ook even te laat, want Raffles sloeg hem eerst het wapen uit de hand en greep hem daarna aan. Het tweetal rolde een paar malen om en om over de harde sneeuw, en toen bleef de man bewusteloos liggen.

Raffles haastte zich nu verder naar de bres, floot zacht zijn vrienden bijeen, en een ogenblik daarna stonden allen weer buiten, en trokken zich op veilige afstand terug, om te beraadslagen wat zij verder zouden doen.

Brand had moeite zijn kalmte te bewaren, toen Raffles hem vertelde wat de uitslag was geweest van het korte onderhoud met de luitenant.

— Ik durf er een eed op doen, dat zij nog hier zijn, en dat hij hen met geweld ergens vasthoudt, beweerde hij. Wij moeten naar binnen.

— Beste Charles, laat om 's hemels wil je angst voor het lot van de meisjes niet op de loop gaan met je gezond verstand, waarschuwde Raffles hem. Wat kunnen wij drieën met geweld ultrichten tegen een gehele fortbezetting. Dacht je dat zij ons rustig onze gang zouden laten gaan?

— Wij zijn in ieder geval met ons vieren. Minto kan ons wel helpen.

— Minto graag helpen, zei de knaap onmiddellijk. Haat luitenant Falquhar. Slechte man. Al vroeger hand uitgestoken naar zuster van Minto. Zal nooit vergeten. Minto kan niet vergeten zulke

dingen.

Toen Raffles het bruine gelaat zag met de felle ogen, begreep hij pas, welk een gevaarlijk wapen hij hier in handen had gekregen.

Hij schudde het hoofd en zei:

— Drie man, of vier, of zelfs tien; het zou niet baten. Het zou dwaasheid zijn, ons met geweld te willen keren tegen een bezetting van een paar honderd man. Ik blijf er bij: met ruw geweld is hier niets te bereiken. Wij moeten een list verzinnen. Zeg mij eens, Minto, ken jij goed de inrichting van het fort?

— Heel goed, meester. Minto is daar vaak geweest, om voedsel te brengen en munitie.

— Als ik je de kamer aanduid, waar de kapitein ziek ligt, zou je die dan kunnen bereiken zonder dat iemand je zag?

— Minto zal proberen.

— Wat wil je daar zoeken? vroeg nu Brand verbaasd.

— De oude vrouw, Ukwa, antwoordde Raffles. Zij schijnt een schrandere vrouw te zijn, en heeft misschien iets opgevangen, waaruit kan blijken waarheen de meisjes gebracht zijn.

— Waarom zouden zij niet in hun oude kamer zijn?

— Omdat dat voor Falquhar, als hij werkelijk kwaad wil, te gevaarlijk zou zijn.

Henderson, die al die tijd nog niets gezegd had, zei hoofdschuddend:

— Ik kan maar niet geloven, mylord, dat een luitenant van de Amerikaanse legermacht zulke dingen zou doen.

— James, het verblijf hier maakt de mannen niet beter. Vergeet niet, dat er hier in gewone omstandigheden maar heel zelden vrouwen komen, en nog veel zeldener van die kappe kinderen als de twee meisjes Macpherson. De man keert hier weer terug tot zijn oerstaat, en is weinig beter dan een holbewoner. Op het ogenblik zijn er zeker meer vrouwen in Fort Joekon, maar die zijn van een heel ander soort. Het is niet het soort dat Falquhar begeert.

Hij zweeg eensklaps, daar hij de hand van Brand op zijn arm voelde.

— Ga om Gods wil niet verder, Edward, zei Brand. Ik zou in staat zijn,

geheel alleen terug te gaan, en die Falquhar al zijn ribben te breken. Het denkbeeld dat hij een der meisjes met een vinger zou aanraken, maakt mij razend.

— En toch zul je al je kalmte nodig hebben, Charles. Nogmaals, wij moeten hier met list te werk gaan, en niet met geweld. Misschien kan Ukwa ons aanduiden waar de meisjes zijn, dan hebben wij al veel gewonnen.

— Ik zal het haar vragen, zei Minto eenvoudig. Zeg mij waar kamer is.

Raffles legde het de halfbloed nauwkeurig uit, en onmiddellijk maakte de knaap zich gereed voor de onderneming. Het liefst zou Brand het zelf hebben gedaan, maar hij beschikte niet over de lenigheid en de sluipende tred van een Indiaan en dan, hij sprak de taal niet, en zou misschien veel langer nodig hebben om zijn werk te doen.

En zo sloop de jonge cree dan weg, en was al in de duisternis verdwenen, voor men had kunnen zien waar hij gebleven was.

In ongerustheid bleven de anderen achter. Vooral Brand had moeite, lang op dezelfde plek te blijven staan. Henderson sloeg hem tersluiks gade, en schudde nu en dan zuchtend het hoofd.

Hij had goede ogen, en wist wat er omging in het hart van de beste, de enige vriend van zijn meester. En hij wist evengoed hoe het er uitzag in het hart van de meisjes.

Hoe dat af moest lopen?

Er verstreek zeker wel een half uur, en Brand scheen reeds aanstalten te maken om op zijn beurt de cree te volgen, toen deze plotseling weer in hun midden stond, alsof hij uit de lucht was komen vallen, zonder dat iemand iets van zijn nadering bemerkte had. Heel zacht klonk zijn stem, toen hij in zijn eigenaardig, gebroken Engels zei:

— Minto heeft met Ukwa gesproken, heer. Zij erg bang voor leven van kapitein.

— Gaat zijn toestand achteruit? vroeg Raffles verschrikt, daar hij gedacht had dat de wond uitstekend scheen te zullen genezen.

— Dat niet heer. Maar luitenant haat

kapitein. Is altijd zo geweest. Wil zijn plaats innemen, en dan ook nog kwestie om een vrouw. Tijdje geleden.

Raffles fronste de wenkbrauwen; in de beschaafde maatschappij konden zulke gevoelens zich niet altijd uiten, maar hier, in het land der buitenste duisternis des te beter. Hier was ieder zijn eigen rechter, hier konden misdaden gepleegd worden, die maar al te vaak ongestraft bleven.

— En de meisjes? vroeg Brand ongerust, terwijl hij Minto bij de arm greep.

— Zijn opgesloten in een kamer, heer. Ieder afzonderlijk. Vreselijke dingen gebeurd vanavond. Miss met bruine ogen bijna gevochten met luitenant. Toen slaapdrank ingekregen. Nu helemaal alleen een kamer.

— En de oude vader? vroeg Brand bleker dan een dode.

— Grijs man niets gezien, niets gehoord, antwoordde de cree minachtend. Hij zit en leest en rookt zijn pijp.

— Het blonde meisje? vroeg Raffles.

— In een kamer niet ver van zuster, heer. Ook verdovingsmiddel, omdat zij schreeuwde en gilte.

— Is Ukwa bij de kapitein?

— Altijd bij hem, heer. Luitenant wil haar weg hebben, maar zij zegt, zij liever zich laat stukscheuren, dan heen te gaan. Dokter is gekomen, heel laat in de avond, en zegt kapitein verpleegster nodig. Ukwa heel goed verpleegster. Zij veel houden van arme kapitein Mellony.

— Dat zulke dingen kunnen gebeuren, mopperde Henderson. Ik heb er wel van gehoord, dat ze in Egypte, en hier en daar in Afrika nog zulke dingen uithalen.

— Wel James, die dingen worden wel uitgehaald in het hartje van New York, zei Raffles kortaf. Deze man is oppermachtig hier, zolang zijn meerdere gewond op het ziekbed ligt. Maar wij zullen toch eens zien, of wij niet nog machtiger zijn. Minto, slaapt nu alles in het fort?

— Bijna overal, heer. Ukwa zegt, gij moet voortmaken. Haast u, anders te laat. Luitenant is nog op, en loopt heen

en weer, en gewonde kapitein kan niets doen.

— Wij zullen het doen in zijn plaats, zei Raffles kortaf. Breng ons naar de plaats waar de kamers van de meisjes zijn, knaap, vervolgde hij tot Minto. Wij kunnen misschien op het platte dak klimmen en zo de kamers bereiken.

— Er zijn twee wachtposten, heer.

— Die kunnen wij overrompelen, als het nodig is. Maar het is zo koud, dat die arme kerels niet op dezelfde plaats zullen blijven staan, en heen en weer moeten lopen. En nu onmiddellijk aan het werk. Zouden wij de sleden hier onbeheerd kunnen achterlaten?

— Te gevaarlijk, heer. Zou dadelijk gestolen kunnen worden door zwerwers. Veel gespuis nog op de been. In de drankhuizen wordt gevochten met messen en revolvers om een slede en goede honden.

— Het spijt me, James, maar dan ben ik verplicht, je hier achter te laten, zei Raffles. En denk erom, wie een hand naar onze slede uitsteekt...

— Die heeft zijn hand voor het laatst uitgestoken, mylord, zei de reus met een grimmig lachje, dat weinig goeds voorspelde voor eventuele dieven.

— En zo weinig mogelijk leven maken. Bedenk wat er van afhangt.

— Gij kunt op mij rekenen, mylord. De dieven zullen om zeep gebracht worden, maar het zal in alle stilte gebeuren.

Nog een korte hoofdknik, en de drie mannen verdwenen in de duisternis, na over de bres te zijn geklommen.

De binnenplaats leek geheel verlaten te zijn.

De felle koude had de bewoners gedwongen, alle vensters goed te sluiten, en de luiken er voor te doen.

In de kazerne sliep alles, naar het scheen. Alleen in de manschappenkamer scheen nog een kiertje licht onder de deur uit.

Ook in het woonhuis leek alles in rust, een vierkante, sombere massa onder het licht van de maan, die nu en dan verduisterd werd door snel voorbijrijvende wolken.

Laat in de nacht was een snijdende wind komen opsteken.

De koude was haast niet te verdragen, en toch aarzelde geen van de drie mannen, ook niet de jonge cree, die toch eigenlijk niets met de gehele zaak te maken had.

Hij bracht Raffles en Brand behoedzaam, en zoveel mogelijk in de schaduw over de binnenplaats, en liep een gang in, tussen het woonhuis en een voorraadsgebouw, waar munitie, stro en hooi voor de paarden, levensmiddelen en uitrustingsstukken werden bewaard.

Het was een weinig hoger dan het dak van het woonhuis.

De breedte van de gang bedroeg omstreeks twee meters.

— Zoëven ben ik hier opgeklommen, en over de gang gesprongen, zei de cree eenvoudig. Toen heeft Minto een dakluik geopend.

— Dan moeten wij dat ook doen, zei Brand vastberaden. En vlug.

De voorraadloods bleek te zijn gesloten met een zware deur, die met een eenvoudige klink was afgesloten.

Zij traden er binnen, en in de dikke duisternis voerde Minto hen naar de voet van een ladder, die naar een vliering leidde.

Op de tast beklommen zij die ladder, en vonden op de vliering stijf ineengeperste balen hooi. Een paar daarvan waren tot een soort trap opgestapeld onder het dakluik.

Minto had zich zeker erg moeten inspannen om dat met sneeuw bedekte luik open te krijgen.

Het was nu nog open, en de drie mannen behoefden niets anders te doen, dan deze zonderlinge trap op te gaan, om het dak te bereiken.

Er lag een laag sneeuw op van minstens anderhalve voet dikte.

De bovenlaag was hard bevroren. Duidelijk waren de voetstappen te zien van de cree, tot aan de rand van het dak.

Daar had hij een plank neergelegd, om een aanloop te kunnen nemen, en was met gevaar voor zijn nek over de doorloop heengesprongen.

Hij was weer de eerste, die vooruit snelde, sprong bijna zonder gerucht neer in de dikke sneeuwlaag op het dak van het woonhuis.

Slechts een kort ogenblik aarzelde Brand, en toen volgde hij het voorbeeld van de cree, en kwam eveneens veilig over.

Raffles was de derde, die de gevaarlijke sprong waagde.

Hij kwam juist op de rand van het dak neer, en toen gleden zijn voeten uit, en hij zou achterover zijn gevallen, als de cree hem niet bliksemsnel had gegrepen.

— Dank je Minto, zei Raffles eenvoudig, zonder dat er op zijn gelaat angst of schrik was te lezen. Ik zou daar een lelijke tuimeling gemaakt hebben. En nu voorwaarts.

HOOFDSTUK VI

BEVRIJD

Het dak was volkomen vlak, zoals bijna steeds in deze streken, en slechts hier en daar staken de grote, vierkante, houten schoorstenen eruit op.

De cree die wel over een zesde zintuig scheen te beschikken, liep zonder enige aarzeling vooruit, en stak bijna het gehele dak in zijn volle lengte over, tot op een afstand van een meter of vijf van de rand.

Daar bleef hij staan, en zei fluisterend:

— Hieronder is kamer van blonde miss met bruine ogen.

De drie mannen, die in gebukte houding hadden gelopen, legden zich nu op hun buik, kropen zo tot aan de rand van het dak, en keken omlaag.

De kamer was aan de zijde van de binnenplaats gelegen. Geen ziertje licht drong naar buiten.

Het luik van het enige venster sloot goed af, of wel brandde er daar beneden geen licht meer.

Alles was hier zeer stil, maar men hoorde duidelijk het luide, schorre gelach, het gezang en de harmonicaklanken uit de nog geopende danstenten en herbergen.

Raffles nam de toestand eens goed op, en wendde zich toen om.

Op geringe afstand verhief zich een schoorsteen, van bijna een halve meter breedte.

Hij wikkelde het dikke touw van zijn middel los, en sloeg de lus aan het einde om de schoorsteen heen.

Toen hij het voorzichtig over de rand van het dak vierde, bleek het ondereinde tot op slechts een voet na de grond te bereiken. En het liep vlak langs het luik van de kamer van Irma Macpher-

son.

— Als we daar eenmaal zijn, kunnen wij gemakkelijk ook de andere kamer bereiken, fluisterde Raffles.

Raffles had een knoop gelegd op een afstand van omstreeks twee meters onder de rand van het dak, en toen hij zich behoedzaam liet zakken vonden zijn geschoeide voeten steun op die knoop, en kon hij het luik onderzoeken.

Het was een binnenluik, dus moest eerst een ruit worden weggesneden.

Dat zou een zeer moeilijk karweitje worden, maar Raffles aarzelde niet.

Hij klom weer naar boven, en maakte alles gereed. Een stuk pakpapier, dat hij had meegenomen, werd bestreken met geweervet dat hij warm en vloeibaar had gehouden door het onder zijn warme pels in een zakje van rendierhuid op het lichaam te dragen.

Voor de koude het had kunnen verstijven, werd dit papier op de ruit gedrukt. Raffles moest glimlachen, toen hij een middel, vroeger in Londen zo menigmaal toegepast, ook nu gebruikte, onder geheel verschillende omstandigheden.

De diamant van zijn ring sneed vlug door het dunne glas, behoedzaam maakte hij de ruit los, en stak deze toe aan Brand, die gereed lag om het glas aan te pakken.

Dadelijk ging Raffles verder met zijn werk.

Het dubbele luik had een spleet, breed genoeg, om er een mes door te steken, en op die wijze kon hij de klink ophichten die het van binnen afsloot.

Voorzichtig trok hij het luik naar zich toe, en zag dat de kamer inderdaad pikdonker was.

Hij hoorde een regelmatige ademhaling, die echter plotseling ophield, en toen een zachte, gesmoorde kreet van angst.

Dadelijk fluisterde hij:

— Stil, om Godswil, Miss Irma. Wij zijn het vrienden. Kunt gij licht maken?

— Ik zal zien... klonk een zwakke stem. Ik voel mij zo duizelig.

— Wacht dan nog even, tot wij binnen zijn.

Raffles wisselde zacht een paar woorden met de twee mannen op het dak, en werkte zich toen door de opening naar binnen.

Aanvankelijk kon hij volstrekt niets onderscheiden, tot de maan, die juist op deze kant van het huis scheen, weer te voorschijn kwam, en hem de gedaante onthulde van Irma Macpherson, die met een bleek gezicht midden in de kamer stond.

Zij was geheel gekleed en haar bontmantel lag over een stoel.

— Wat is er toch in 's hemelsnaam gebeurd, mylord? vroeg zij bevend. Wat heeft men met ons voor? Waar is mijn zuster?

— In een kamer niet ver van die van u. Spreek vooral zacht en trek uw pelsjas vast aan. Wij moeten onmiddellijk vertrekken. Is uw vader nog in zijn oude kamer?

— Daar was hij tenminste van mid-dag nog. Zij zullen hem toch geen kwaad hebben gedaan?

Raffles haalde slechts even de schouders op. Waarom zou men de oude man kwaad doen, die niets zag en niets hoorde, en wiens kinderlijke gevoelens het hem onmogelijk maakten, zich de dingen voor te stellen, als die welke zich in dit houten huis moesten afspelen?

— Wij zullen hem aanstonds halen, zei hij zacht. Trek uw pels aan. Wij gaan nu eerst uw zuster bevrijden.

— Hoe komt het dat ik mij zo suf voel? vroeg het meisje klagend.

— Men heeft u, misschien komt het van de kolendamp, zei Raffles ontwijkend. Maar stil nu...

Iedereen zweeg en luisterde.

Beneden in het huis scheen zacht gerucht te klinken. Het was alsof er er-

gens een deur geopend werd en daarna weer gesloten.

Toen kraakten de treden van de trap.

Raffles wendde zich haastig tot Brand, die hem met Minto gevolgd was, en fluisterde:

— Sluit het luik weer, maar vooral zacht. Ieder in een hoek, en gij op de rustbank, miss Irma. Houd u alsof gij slaapt. Ik geloof dat het Falquhar is, die daar komt. Misschien wil hij zich overtuigen of gij wel slaapt. Charles, je doet niets, voor dat ik het teken geef. Gaat hij de deur voorbij, dan moeten wij hem onmiddellijk volgen.

— Maar de deur zal op slot gedraaid zijn, fluisterde Brand opgewonden. Wij kunnen er niet uit.

Het was te laat om de deur te gaan onderzoeken, want de voetstappen klonken reeds dichtbij.

De drie mannen trokken zich ieder in een donkere hoek terug, met hun revolver in de vuist, en het meisje legde zich weer op de rustbank, en trachtte regelmatig te ademen, ofschoon haar hart bonsde.

Op dat ogenblik klonken er stappen op de houten vloer van de gang van iemand, die zacht poogde te lopen, maar daar niet in slaagde. Er klonk ook een onderdrukte vloek. Blijkbaar was Falquhar beschonken.

Vlak voor de deur hielden de voetstappen op. De nachtelijke wandelaar scheen een ogenblik te aarzelen, toen klonk er een kort lachje, en een sleutel werd in het slot omgedraaid.

De deur ging open, en het gezicht van Falquhar vertoonde zich, rood en opgezet, in het bleke licht van de maan. Hij had een lantaarn in de hand, die echter niet was aangestoken. Zich vasthoudend aan de deurpost stond hij een ogenblik te luisteren naar de ademhaling van het meisje.

Even scheen het alsof hij wilde binnenkomen, maar toen bedacht hij zich, en ging weer heen, en trok de deur achter zich dicht, vergetend de sleutel weer om te draaien. De slepende voetstappen gingen al weer verder.

De drie mannen hoorden hem nog een stap of tien verder gaan, en toen

klonk weer dat zachte, knarsende geluid van een sleutel, die in een slot wordt omgedraaid.

Wel een halve minuut bleef het doodstil. Alleen klonk een geluid, alsof de lantaarn op de houten vloer werd gezet.

Een lucifer knitserde, en een zwak schijnsel drong door in de gang. Falquhar grinnikte voor zich heen, en mompelde iets onverstaanbaars.

Toen was het duidelijk te horen, dat hij de lantaarn weer opnam, en de kamerdeur verder open deed.

Raffles had scherp toegeluisterd, en niets was hem ontgaan. Falquhar had de sleutel niet uit het slot genomen. Raffles gaf de twee mannen een wenk, en toen sloop hij de gang in, door Brand op de hielen gevolgd.

Zich tegen de gangwand drukkend schoven zij onhoorbaar verder, tot zij de kamerdeur bereikt hadden, waardoor Falquhar zoëven verdwenen was.

Duidelijk konden zij hem horen mompelen:

— Houd je je nu slapend, lieveling, of slaap je werkelijk? Wat ben je mooi. Nu zul je niet meer vechten en krabben, niet waar?

Raffles wachtte niet langer, maar rukte de deur open.

Bij dat harde geluid wendde Falquhar zich met een ruk om. Ook het meisje op het smalle rustbed ontwaakte, en slaakte een doffe kreet van schrik.

Falquhar stond bij de tafel, waarop hij de lantaarn had neergezet. Hij keek Raffles en de anderen, die achter hem zichtbaar werden met een vals licht in de ogen aan, en eensklaps, met de moed van een dronkaard, stormde hij op Raffles toe.

Ver kwam hij echter niet. Raffles wachtte hem rustig af, en een enkele goed gerichte vuistslag tegen de kin was voldoende om Falquhar als een gevelde os te vellen.

Hij smakte in een hoek, en bleef daar

kreunend liggen.

— Trek onmiddellijk uw mantel aan en zet uw bontmuts op, mis Suzan, zei Raffles op zachte toon. Haast u, wij hebben niet veel tijd.

Het meisje gehoorzaamde zwijgend. Zij stond op haar benen te trillen.

Raffles was op haar toegestapt en hielp haar bij het aantrekken van de zware bontmantel.

Brand wierp een verachtelijke blik op Falquhar en vroeg fluisterend:

— Moet er niets met hem gebeuren, Edward? Hij zal binnen een paar tellen weer bij kennis zijn, en het hele fort bij elkaar schreeuwen, en dan ziet het er niet goed voor ons uit.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord. De toestand was inderdaad precair. Als hij de man bond en knevelde dan zou Falquhar hem dat weten in te peperen. Deed hij het niet, dan was hij toch in ieder geval schuldig aan huisvredebreuk, en ook zou hij niet ver komen, met de twee meisjes, want Falquhar zou hem wel dadelijk door zijn ondergeschikten achterna laten zetten en gevangen nemen. Het ene was al bijna even erg als het andere. Maar plotseling viel hem iets in.

— Bind hem en knevel hem, Charles, zei Raffles. Wij nemen hem mee.

Brand maakte een beweging van schrik en herhaalde:

— Wij nemen hem mee?

— Natuurlijk niet voor goed, want ik ben niet erg gesteld op zijn gezelschap, antwoordde Raffles, maar toch lang genoeg om het hem onmogelijk te maken iets tegen ons te ondernemen. Haast je, want hij komt al weer bij.

Brand had respect voor het Amerikaanse leger, maar voor zulke vertegenwoordigers van die instelling als deze schurk...

In een oogwenk had hij Falquhar de armen op de rug gebonden, en hem een doek in de mond gestopt.

HOOFDSTUK VII

DE BLOKHUT VAN JIM HALE

Nu, nadat zij door niemand meer konden worden gehinderd, moest eerst de oude Macpherson opgezocht en uit zijn diepe slaap gewekt worden. De bejaarde geleerde begreep niet aanstonds, wat men eigenlijk van hem wilde, en het scheen maar vaag en langzaam tot hem door te dringen, aan welk vreselijk gevaar zijn oudste dochter was ontsnapt. Terwijl Irma hem bezwoer, toch voort te maken, daar zij moesten vertrekken, hielden Suzan en haar bevrijders zich gereed, dadelijk te vluchten, zodra de grijsaard in zijn pelzen gewikkeld zou zijn. Gelukkig bleef alles stil in het fort. Niemand scheen iets van de indringers te hebben gemerkt.

Terwijl zij daar zo bijeen stonden, en vol ongeduld wachtten, werd heel voorzichtig de deur opengeduwd, en het gerimpelde gezicht van de oude Ukwa kwam te voorschijn. De zwarte ogen bleven op Raffles gevestigd, en gingen toen met een blik van voldoening naar de gebonden man in de hoek.

— Gij zijt dus toch gekomen, fluisterde zij. Minto heeft woord gehouden. Ga nu gauw weg, want hij is een lelijke beest, die daar in de hoek, en hij zal zich wreken. Ik ben zo bang, heer. Als hij loskomt, zal hij zijn woede koelen op kapitein Mellony.

Er klonk een zachte kreet en allen keken verbaasd naar Suzan, die die uitroep had geslaakt. Zij had de hand op het hart gedrukt, en haar bruine ogen staarden de oude squaw aan. Toen vroeg zij langzaam:

— Welke naam noemde je daar, Ukwa?

— Ik sprak van mijn kapitein, van mijn meester, van Richard Mellony,

miss. Kent gij hem?

— Of ik hem ken? herhaalde het meisje langzaam. Zou ik hem niet kennen? Wat is er met hem? Hoe komt hij hier?

Raffles keek het meisje met de grootste verbazing aan. Zij kende Mellony dus? En nu pas viel het hem in, dat hij de naam van de fortcommandant nog in het geheel niet in haar bijzijn had genoemd, en dat de twee meisjes hem niet hadden kunnen zien, daar Raffles bijna aanstonds na zijn aankomst hem als het ware onder zijn ogen door een kogel had zien treffen, waarna hij onmiddellijk naar zijn kamer werd vervoerd. Tegelijkertijd schoot het hem te binnen, dat Mellony hem met enkele woorden gezegd had, pas een paar maanden hier het bevel te voeren.

Welk een wonderlijke samenloop van omstandigheden.

— Gij kent Richard Mellony, miss? vroeg Raffles zacht.

— Ik ben zijn verloofde, antwoordde het meisje met bevende lippen. Wij hebben elkander verleden jaar leren kennen. Hij was toen luitenant op een fort, een paar honderd mijlen hier vandaan, en veel zuidelijker. Om Godswil, zeg mij toch wat er met hem is. Is hij ziek? Dat ik een dag en een nacht onder hetzelfde dak ben geweest, en het niet eens heb geweten.

— Hij is in het gevecht met de opstandelingen gewond, miss, antwoordde Raffles, maar gelukkig niet ernstig. Hij heeft een sterk gestel en kan binnen een dag of tien, twaalf genezen zijn.

Op dat ogenblik keek hij naar Brand, zijn vriend was zo bleek geworden als een doek, en zijn gelaat was smartelijk vertrokken. Hij hield zich echter dapper

en niets verried aan het meisje, dat hij had liefgekegen, wat er in hem omging, en hoezeer die onverwachte onthulling hem moest treffen. Brand wist zich zo goed te beheersen, dat hij met een glimlach, die Raffles pijn deed zei:

— Ukwa, wijs deze jongedame de weg naar de kamer van de kapitein, maar om Godswil, voorzichtig. En geen woord van die man daar; begrepen? Het zou hem maar ongerust maken. Zeg alleen dat Falquhar haar achterna loopt, en dat zij daarom, door vrienden vergezeld, tijdelijk naar een andere plaats gaat.

Raffles raadpleegde zijn horloge, en zei:

— Ik kan u werkelijk niet meer dan tien minuten geven, miss Suzan.

Zacht voegde hij er aan toe:

— Zeg ook volstrekt niet dat wij de luitenant medenemen. Hij zou er zich waarschijnlijk tegen verzetten, en zwak als hij nog is, kan hij toch niets tegen Falquhar ondernemen. Hij zou later berouw hebben van zijn toegeeflijkheid. Vlug, of gij zoudt ons allen in gevaar brengen. Zeg aan uw verloofde, dat wij onze intrek gaan nemen bij Jim Hale, de pelsjager, op honderd twintig mijlen hier vandaan. Hij moet hem kennen; zijn huis ligt aan de Porcupinerivier. Zodra ik denk, dat hij weer op de been is, laat ik die schurk daar weer los, en hij mag zich dan laten hangen, waar hij verkiest. Zeg alleen maar, dat Falquhar zich schandelijk tegenover u heeft gedragen; Ukwa kan hem de waarheid mededelen, zodra wij een dagreis ver zijn. En nu nog iets: het valt mij daar in, dat wij veel beter doen, uw vader hier te laten. De oude man zal het hier veel beter hebben, nu hij niets meer te vrezen heeft van de wraak van Falquhar.

Zonder nog iets te zeggen snelde het meisje weg, zodat de oude Indiaanse haar nauwelijks kon bijhouden. Raffles stapte dadelijk op Brand toe, greep diens ijskoude hand, drukte ze krachtig en fluisterde hem toe:

— Ik begrijp je gevoelens volkomen, Charles. Ik vind je een flinke vent. Blijf zo.

— Dat hoop ik te zullen tonen, ent-

woordde de jongeman dof. Zo moest het immers komen. Ik had moeten weten, dat zulk een geluk voor mij niet is weggelegd. Maar dit zweer ik je, ik ben niet jaloeers. Mellony heeft recht op haar. Hij is een flinke, dappere kerel. En nu spreken wij er niet meer over, Edward, nooit.

Brand liet zich op een stoel neerval-len, en Irma, die juist was binnen gekomen, keek hem verbaasd aan, niets begrijpend van die plotselinge verandering van zijn gelaat. De oude Macpherson werd achter haar zichtbaar, van top tot teen in bont gehuld.

Raffles zei zeer kalm:

— Het spijt mij dat wij u nodeloos moeite hebben veroorzaakt, professor. Gij kunt u weer uitkleden en naar bed gaan. Wij zijn van plan veranderd. Over twee of drie weken komen wij hier weer terug, dat belooft ik u. Het is hier zeer geschikt voor uw studie.

Ieder ander zou misschien vragen hebben gesteld, maar dat grote kind, Macpherson geheten, hoorde alleen maar het woord studie, maakte gedwee rechtsomkeert en begaf zich onmiddellijk weer naar zijn slaapkamer.

De meisjes konden evengoed geen vader hebben; bromde Henderson binnensmonds, en vol verontwaardiging over zoveel onverschilligheid. Brand zag het en verontschuldigde de oude man, en zei, met een flauwe glimlach:

— De professor houdt heel veel van zijn kinderen, James, maar hij houdt ook zeer veel van zijn planten, zijn mineralen en zijn boeken. In de eerste plaats is hij geleerde, en dan pas vader.

— Met zulke dochters zou het bij mij juist omgekeerd zijn, mijnheer Brand, zei Henderson, maar daar is juffrouw Suzan.

Inderdaad trad het meisje juist weer binnen. Haar gezicht was nog bleek, en in haar ogen stonden tranen. Maar zij hield zich flink, en zei:

— Ik ben klaar, heren. Dick vond ook beter, dat ik voorlopig met u meeding. Hij stelt het grootste vertrouwen in u. Ukwa belooft, dat zij hem goed zal verplegen. Ik vind het alleen vervelend dat

die laffe kerel daar ons moet vergezellen.

— Niet langer dan een paar dagen, dat beloof ik u, stelde Raffles haar gerust. Zijn wij allen klaar?

Falquhar werd gedwongen om op te staan, en Henderson laadde hem alsof hij een pak was op zijn schouder. Eerst werd het touw ingehaald, om hun verdwijning zo laat mogelijk te doen ontdekken. Allen verlieten het huis aan de achterzijde, geleid door Ukwa. Vlug staken zij de binnenplaats over, bereikten de bres, en vonden daar Henderson half verkleumd, maar geduldig bij de slede. De reus had niets verdachts gezien. Hij gaf de gebonden luitenant 'n plaatsje achter in de grote slede.

De meisjes, diep in hun pelzen gedoken, en van wier gezicht maar een heel klein stukje te zien was, maakten het zich zo gemakkelijk mogelijk in de slede, en toen kwamen de honden overeind. Zij waren nog niet behoorlijk uitgerust, maar daar kon men zich nu niet mee ophouden. Voor de dag aanbrak moest er een flinke afstand zijn tussen het fort en de vluchtelingen. De honden zetten zich in beweging. De nacht was zeer koud, en het was duidelijk te zien, dat het weer binnenkort een verandering zou ondergaan. Er zat sneeuw in de lucht.

Zwijgend trok men enige uren voort, en de dag begon aan te breken, toen men eindelijk weer het punt bereikte, waar Raffles de gehele vracht verborgen had. Gelukkig vonden de reizigers alles in ongeschonden staat terug.

Zij hielden hier halt, om de achtergelaten goederen in te laden en tevens de honden wat rust te geven. Dezen vielen als wilde dieren aan op de gedroogde vis, die hun werd toegeworpen, dewelke in een oogwenk verslonden werd.

Er werd een vuur aangemaakt, in de luwte van de rots, en de grote tent werd opgezet voor de twee meisjes. Het was gevaarlijk, om op slechts drie uren gaans van het fort te kamperen, maar dat moest men er op wagen. De meisjes moesten slapen, en de honden konden niet verder. Het spreekt vanzelf, dat Falquhar reeds eerder bevrijd was van

de touwen en de doek in zijn mond. Hij was ongewapend, en men hield hem goed in het oog. De mannen legden zich om het vuur heen, en beurtelings hielden Raffles en Brand de wacht.

Zes uren duurde deze rust, en tegen dat men weer opbrak, begon het te sneeuwen. De temperatuur was aanmerkelijk gestegen, maar toch nog omstreeks tien graden onder nul. Binnen enkele minuten was het spoor uitgewist dat de slede had gemaakt, en Raffles slaakte een zucht van verlichting, maar Falquhar was nijdig. De schurk had waarschijnlijk gehoopt, dat zijn manschappen dadelijk naar hem zouden zijn gaan zoeken.

Zo reisde de kleine troep steeds verder noordwaarts, enige uren achtereen, zonder dat er veel gesproken werd. Bovendien waren er drie leden van het gezelschap zeker niet in de stemming om veel te praten. Brand herstelde zich slechts met moeite van zijn diepe teleurstelling. Suzan dacht aan de zo wonderlijk hervonden verloofde, van wiens overplaatsing zij niets had vernomen, en Falquhar dacht aan de mislukking van zijn schandelijke plannen en misschien nog aan andere dingen.

Vier dagen lang trok men zo voort, zonder ooit een levende ziel te ontmoeten, totdat op het midden van de vijfde dag eindelijk het blokhuis opdoemde van Jim Hale, de pelsjager. Hij was een man van een jaar of vijfenveertig, maar nog sterk en onvermoeibaar, en hij leefde daar gedurende vijf maanden van het jaar geheel alleen, slechts in gezelschap van een halfbloed, die hem hielp bij het zetten van zijn vallen, het stropen van het gevangen wild, en het voorlopig voorbereiden van de huiden. Het blokhuis stond tamelijk dicht bij de Canadese grens, maar zover men kon zien was het de enige woning in deze barre wildernis. Een honderdtal meters achter het huis begon het grote woud van pijnbomen. Aan de oever van de dichtgevroren rivier verhief zich een lange keten van hoge heuvels, die het blokhuis tamelijk goed beschermden tegen felle noorderwind, die over de vlakke woei.

De reizigers troffen Hale in zijn blok-

huis aan, en hij begroette Raffles aanstonds als een oude bekende.

— Veel kan ik u niet aanbieden, mylord, begon hij, maar wat ik heb, is u van harte gegund.

— Behoud het, Jim, zei Raffles. Wij hebben gelukkig zelf genoeg. Ik vraag je alleen maar een paar dagen gastvrijheid voor deze dames en voor mijn vrienden. Wat dit heerschap betreft, hij kan naar Fort Joekon terug gaan of naar de duivel lopen.

— Een edel aanbod, zei Falquhar sarcastisch. Gij wilt zeker dat ik op mijn voeten en ongewapend naar het fort terugkeer, waarvan gij mij met geweld hebt weggevoerd?

— Ik zal Jim verzoeken, je een slede en een paar honden te lenen, en natuurlijk krijg je een geweer mee, en wat munitie. Je bent niets anders dan een schurk, Falquhar, maar ik wens je dood niet. Tegen dat je weer op het fort komt, zal kapitein Mellony gelukkig genezen zijn en die zal je wel een toontje lager laten zingen.

Hale was langzaam naderbij gekomen met zijn vuisten in zijn zijde gesteund. Hij nam nu zijn pijp uit de mond en vroeg afgemeten:

— Is dat de luitenant van Fort Joekon? Vreemd, ik meen dat ik hem vroeger al eens gezien heb, maar niet in uniform. En dat moet hier in de buurt zijn geweest, niet ver van de grens, een paar jaren geleden. Nu, ik bemoei er me niet mee.

Falquhar keek de pelsjager met een valse blik aan, en zei schouderophalend:

— Je moet je vergissen. Ik heb hier nooit een voet gezet.

— Des te beter, zei Hale laconiek. Het betrof toen een smokkelzaak. Van smokkelaars gesproken, mylord, het is hier in de laatste dagen weer niet pluis. Ik heb sporen gevonden, die niet veel goeds voorspellen. Er moet hier ergens tuig rondzwerfen, van een soort dat ik gelukkig weinig ontmoet in deze streken. Ik weet niet waar die kerels vandaan kunnen komen.

Raffles en Brand wisselden een snelle blik. Zij dachten onmiddellijk aan de ontsnapte gevangenen van het fort.

Het was best mogelijk, dat dezen tot hier waren doorgedrongen. De gelegenheid was hier gunstig om te smokkelen.

Het gesprek werd hier afgebroken, want de reizigers waren vermoeid, en hadden behoefte aan rust. Het enige vertrek van het blokhuis was zeer ruim en Jim wist handig door middel van een paar dierenvellen een afzonderlijk hoekje voor de meisjes af te schutten. Daar werd de grote rustbank neergezet, en aldra slieden zij, zeer vermoeid in. De grote kachel in het midden van het vertrek snorde als een reusachtige kat.

Jim Hale zette zijn gasten spek voor, een eierkoek, gemaakt uit kalkeieren, maar die daarom niet minder voortreffelijk smaakte, en andere heerlijkheden, die al lang ontbeerd waren.

Het kon omstreeks drie uur in de namiddag zijn, toen Minto plotseling het vertrek kwam binnenstormen, met de woorden:

— Vreemdelingen op de vlakte, baas. Wel twintig, ze hebben twee grote sleden bij zich. Zij komen hierheen.

Zonder iets te zeggen ging Jim de korte gang in, die naar de eigenlijke voordeur leidde, opende deze een weinig, en tuurde over de vlakte. Na enige ogenblikken kwam hij het vertrek weer binnen en zei zacht:

— Dezelfde kerels van een paar dagen geleden. Ze komen hier regelrecht naar toe. Ze denken natuurlijk dat ik nog alleen ben. Misschien komen ze voedsel en patronen vragen. Maar ik laat me liever hangen, dan er iets van af te geven. Ik heb zelf al moeite genoeg, de winter door te komen.

Raffles zei niets, maar ging op zijn beurt naar de buitendeur. Hij had zijn kijker medegenomen, kwam na enige ogenblikken weer binnen, en zei afgemeten, zich tot Falquhar wendend:

— Mijn bericht zal u genoeg doen, luitenant. Want de lieden die daar aankomen zijn de ontsnapte gevangenen van Fort Joekon. Sommigen hunner dragen nog de gevangeniskleding. De anderen hebben zeker al een uitrusting bij elkaar gestolen.

Het bleef even stil in het grote vertrek. Men hoorde alleen de houtblokken

knetteren in de reusachtige kachel. Falquhar was verbleekt en vloekte binnensmonds.

Na enige ogenblikken vroeg Jim kalm:

— Dan treft gij het slecht, mylord, want ik denk dat het om onze huid zal gaan. Wilt ge mij helpen?

— Deel de geweren rond, James, zei Raffles eenvoudig, en jij, Charles, wek de meisjes; zij zouden kunnen schrikken als er geschoten wordt. Zijt gij van plan ons te helpen, luitenant?

— Geef mij een geweer, zei deze nors.

Binnen tien minuten was alles voor de verdediging in gereedheid gebracht. De smalle schietgleuven in de houten muur waren vrijgemaakt, en achter iedere gleuf stond een van de mannen. Ieder had een kistje met patronen naast zich. Bleek en stom hielden Suzan en Irma elkaar omvat. Er verliepen nog tien minuten en toen de bende binnen schotsafstand was, loste Raffles het eerste waarschuwingsschot, dat de hoed van een der naderende meenam, en dat onmiddellijk beantwoord werd met een woedend geschreeuw en een hagelbui van kogels.

Nog geen vijf minuten later was het gevecht in volle gang. De bandieten zochten dekking achter hun sleden, en onderhielden van daar een goed onderhouden vuur op het blokhuis. Brand, de scherpschutter, wist twee hunner neer te leggen, maar de toestand werd kritiek, toen er eensklaps in het zuiden en van zeer dichtbij onder de hoge pijn-

bomen ook schoten werden gelost.

— Maak u niet ongerust... het is politie, riep Jim droogweg. Dat is net bijtijds.

En dat was het inderdaad. Er ging een luid geschreeuw en getier onder de aanvallers op die nu naar twee kanten front moesten maken. Aan het flankvuur konden zij echter geen weerstand bieden, en men zag hen al spoedig met opgestoken handen in de richting van het blokhuis lopen. Van alle kanten kwamen nu blauwe uniformen opdagen, en de politiemannen met de karabijnen en de revolver in de vuist, omsingelden de troep, en dreven de ontwapenden met de handen omhoog naar het huis van Jim Hale. Een paar minuten later waren zij daar allen verzameld. Onmiddellijk riep een hunner, die blijkbaar de aanvoerder was, zodra hij Falquhar in het oog kreeg:

— Als wij er aan moeten, dan hij ook. De brand van de gevangenis is zijn werk. Hij is een van de grootste smokkelaars aan de grens.

De politiemannen bekeken aarzelend Falquhar, en deze beseffend, dat er voor hem geen uitkomst meer mogelijk was, en te laf om de gevolgen van zijn misdaad onder ogen te zien, gaf zelf het antwoord op een afdoende wijze.

Voor iemand het hem had kunnen betellen, trok hij snel de revolver, waarmee men hem bewapend had, zette de loop tegen zijn slaap en haalde de trekker over.

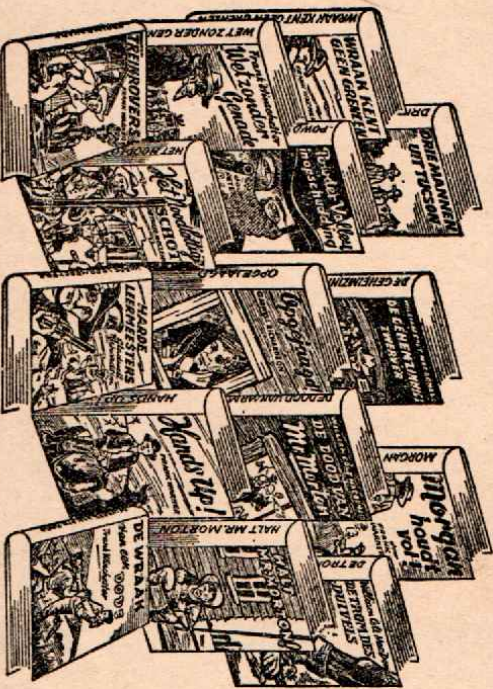
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De gek van de leeuwenrots

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Neodelottige Schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrank van een Dode } beide door
5. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgehaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William
11. Wrak kent geen grenzen } Colt MacDonald
12. Drie Mannen uit Tucson door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige IZERTVAL door Frank Warner
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dultvets door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zand nog heden nevensstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzooft te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rempourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____
ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gen. Giro N 2266
Telefoon 67007